

J. R. HANNULA

**ENNAKKOLUULOTON
SUOMI**



Ennakkoluuloton Suomi

ENNAKKOLUULOTON SUOMI

Kirjoittanut

J. R. HANNULA

*Kristuksen nimessä tehkäämme
kansatkin onnellisiksi.*

Tampereella 1954
P. E:n Kannatusliitto

Tampereella 1954
Tampereen Paperinjalostustehdas ja
Kivipaino Oy.

Sisällys

	Sivu
I Ennakkoluuloton Suomi	7
II Ristin tie	17
III Tuomiosunnuntai	29
IV Tuomio ja teosofinen liike	37
V Elämänpuu	52
VI Babylonialaisuus nykyajassa	63
VII Egyptiläisyys nykyajassa	75
VIII Egyptiläinen renesanssi Suomessa	86
IX Uudistunut Paratiisi ja tie siihen	96

I

ENNAKKOLUULOTON SUOMI

Aatteellisia käsitteitä, sellaista kuin ennakkoluuloton Suomi, voidaan lähestyä useammalta kannalta, ainakin kahdelta, tai kolmeltakin. Asiaa voidaan ajatella jumalallisen tai maailmallisen viisauden kannalta. Voidaan ajatella: millainen on se Suomi, joka on jumalallisen viisauden kannalta ennakkoluuloton? Tai voidaan ajatella: millainen on se Suomi, joka on maailman viisauden kannalta ennakkoluuloton? Kolmantena voidaan ajatella sofistista suhtautumistapaa, sellaista, jossa asetutaan kuin hiukan syrjään, ja sitten ivallisen viisastelevasti pohdiskellaan kaikkea. Tällaista sofismia vastaanhan Plato muinaisessa Kreikassa erikoisesti työskenteli. Vaikka kyllähän sama tyhjää jauhava pohdiskelu voi löytää tiensä mihin tahansa, vaikkapa teosofienkin keskuuteen.

Mutta palatkaamme käsitteeseen ennakkoluuloton Suomi. Voi olla ihmisiä, joille ennakkoluulottomuus on samaa kuin välinpitämättömyys. Eletään aistien vaatimusten mukaan: syödään, juodaan, naidaan, ja sitten kuollaan. Selitetään: ei kannata olla mitään ennakkoluuloja, so. ei kannata ottaa mitään asiaa vakavasti.

Tällaista kantaa lienee joskus sanottu epikurolaisuudeksi, aistifilosofiaksi. Siinä ihminen antaa sisäiselle elämelleen huomattavan vallan.

Siirrymme tästä yhteiskuntaihmiseen. Hän ei ole edellisen tavalla välinpitämätön. Hän seuraa yhteiskunnan eri toimintoja: uskontoa, politiikkaa, tieteitä, taiteita jne. Hän on siinä kaikessa mukana ilman erikoista ennakkoluuloa. Kirkko ei kylläkään läheskään vastaa sille osoitettuihin kysymyksiin suhteessamme Kristukseen, suhteessamme elämään ja kuolemaan. Mutta voiko sellaista vaatiakaan? ajattelee yhteiskuntaihminen. »Papitkin ovat vain ihmisiä, kirkollisen viran hoitajia». Ja niin alistutaan kirkollisiin oppeihin ja muotomenoihin ilman järjestelmällisesti valaisevia perusteluja, ilman vastuuntuntoa.

Sama on yhteiskuntaihmissuhteen suhde valtioelämään. Meillä on eduskunta, joka perustuu keskenään taisteleviin ja kansakokonaisuutta repiviin puolueihin. Mutta sehän on »historian kulku», joten se on kuten olla pitää.

Ja koulut sitten. Vaikka onkin niin, että yliopistolliset tutkintonsa suorittanut ihminen ei ole mitenkään perillä ihmiselämän ongelmasta, niin ei yhteiskuntaihmisellä silti tarvitse olla mitään ennakkoluuloja koulujen suhteen.

Eikä yhteiskuntaihmisellä suhteessaan sotalaitokseenkaan tarvitse olla erikoisia ennakkoluuloja. »Armeijamme on niin puolustuskuntoinen, kuin meidän mahdollisuutemme suinkin sallivat». Niin, totta on, että meillä on vaikeat asunto-olot, että meillä on raskaat verot, että meitä ympäröi suuri rikollisuus, että valtion kassat ovat tyhjät. Mutta »historiallisine perinteinemme

ja periaatteinemme meidän on ennakkoluulottomasti jatkettava».

— — —

Edellä esitetty ennakkoluulottomuus kuuluu alempaan eli maailmalliseen viisauteen. Ja kun nyt on puhe ennakkoluulottomasta Suomesta, niin emme silloin tyydy sellaiseen ennakkoluulottomuuteen. Sillä totuudenetsijöinä näemme selvästi, että yleensä kaikki maailmallisen viisauden mukaan johdetut sivistykset ja valtiot aina vuorollaan luhistuvat. Vaikka niitä yritetään voimalla ja väellä ylläpitää, luhistuvat ne kuitenkin.

Näinollen meille muodostuukin kysymys: eikö elämässä itsessään ole mitään sellaista, joka olisi pysyväistä?

Tässä suhteessa me ehkä olemme odotelleet melkein kuin jotain ihmettä. Ehkä jonkun vieraan sotilasmahdin apua. Mutta se on kaikki houkuttelevan petollista. Sillä mahtavimmatkin sotilasvaltiot ovat aikanaan tuomitut häviämään. Jos siis on jotain pysyväistä, pettämätöntä, täytyy sen olla elämässä itsessään. Meidän täytyy se vaan huomata. Ja sovelluttaa käytännöllinen elämämme ja toimintamme sen mukaan.

Kun sitten rauhallisesti ja totuudenetsijänä syvennymme asiaan niin huomaamme, että elämässä todella on sellainen elävä pysyväisyys. Voimme sanoa: se on *l a j i e n l a k i*. Laji synnyttää aina lajiaan. Kasvimaailmassa tämä totuus näkyy selvästi. Puutarhuri saattaisi erehtyä kylvämiensä siemenien suhteen. Mutta luonto ei erehdy. Kun kylvämme vehnän jyvän maahan, niin siitä kasvaa vehnää.

Tässä siis näkyy, että elämässä itsessään on elävä järkkymättömyys: mitä siinä kylvetään, sitä siinä niitetään. — Tämä on oikeastaan suuri löytö. Ja me joudumme kysymään: eikö tätä järkkymätöntä lajien lakia voida soveltaa myös ihmiselämään? Tai eikö elämä itse sovelluta sitä ihmiselämään?

Ja nyt huomaamme, että todella niin tapahtuu. Siitähän jumalalliset opettajat ovat aina puhuneet. Ihmisen teotkin, jopa ajatukset ja sanatkin, ovat kylvämistä. Niistä tulee määrätynlainen karmallinen seuraus.

Tähän meidän täytyy nyt ajatuksissamme pysähtyä. Meidän on ajateltava esim. Suomen kansaa kokonaisuudessaan. Kun me Suomen kansalaiset olemme keskenämme eripuraiset, niin meidän silloin kylvämme sel-laista siementä, joka vaikuttaa hajoittavana voimana. Kun esim. puolueet tavoittelevat itsekkäitä etuja, tais-tellen siten toisiaan vastaan, niin tästä kylvästä kasvaa sellainen voima, joka vaikuttaa hajoittavasti kansa-kokonaisuuteen.

Mikä on se johtopäätös, joka meidän on tästä tehtävä — ollaksemme oikealla tavalla ennakkoluuloton Suomi? Johtopäätös on tämä: meidän on herättävä sellaiseen tietoisuuteen, että me Suomen kansana muodostamme yhden suuren ja ehjän kokonaisuuden. Vaikkakin me olemme yksilöinä erilaisia, vaikkakin me työskentelemme monilla erilaisilla työaloilla, niin täytyy meidän aina muistaa kuuluvamme kansakokonaisuuteen. Me emme voi alistua toisiaan vastaan taistelevien puolueiden tai muiden ryhmien komentoon. Meillä täytyy olla ryhtiä ja vastuuntuntoa omaa kansakokonaisuuttamme kohtaan. Meidän

täytyy nousta sellaiseen ennakkoluulottomuuteen, ettemme alistu vanhojen, huonoiksi osoittautuneitten menetelmien palvontaan. Miksi meillä pitää olla esim. intohimoisten, vallanhimoisten puolueiden muodostama Eduskunta? Miksi emme voi ottaa ennakkoluulottomasti harkitaksemme Suomen kansalaisen Pekka Ervastin esitystä: »Miten soisin maatani hallittavan?» Pitäisi olla kolme itsenäistä parlamenttia. Talousparlamentti hoitaisi maan talouselämän. Valtioparlamentti hoitaisi valtio- ja oikeuslaitoksen. Kulttuuriparlamentti hoitaisi koulu- ja sivistyselämän. Ne toimivat kukin itsenäisesti, palvellen ja tehden työtä maan kokonaishyvää silmälläpitäen. Johto keskittyy ja yhdistyy Hallitukseen ja joko presidenttiin tai kuninkaaseen.

Neljännän ryhmän muodostaa se henkinen totuudenetsijäin joukko, joka ei osallistu minkään parlamentin toimintaan, vaan elää ja tekee työtä Isän tahdon ilmentämiseksi Pekka Ervastin uudistaman Vuorisaarnan opin ja hengen mukaisesti.

Niin, Suomi on nykyisessä muodostuksessaan nuori kansa. Meillä pitäisi olla tulevaisuus edessämme. Mutta se tulevaisuus ei voi muodostua onnelliseksi, jos me vain matkimme menneisyyttä. Jos me vain jatkamme vanhoja, häviöön tuomittuja periaatteita, niin me emme kykene saamaan esille sitä parhainta, mikä kansassamme piilee ja esille pyrkii.

— — —

Ajattelemme edelleen ennakkoluulotonta Suomea siinä merkityksessä, että meillä on luottamusta totuuteen, elämän itsensä meille asettamaan ihanteeseen, tehtävään, velvoitukseen.

Edellä selvittelimme itsellemme kaksi asiaa, kaksi sel-laista totuutta, jotka voimme ottaa elämässä huomioon. Ensimmäinen oli lajien laki: laji synnyttää aina lajiaan. Se on syysuhteen laki, karma: mitä kylvätte, sitä niität-te. Ja siksi ei sovi kylvää sellaista, mikä vaikuttaa ha-joittavasti. Tämä johti toiseen löytöön eli toteamuk-seen: meidän tulee aina tietää kuuluvamme kansa-kokonaisuuteen, olemamme vastuussa kansasta koko-naisuudessaan. Kaikki toimintamme on lähtevä tältä pohjalta.

Nyt seuraa kolmas kysymys: eikö meillä pitäisi olla selvä, keskitetty ohjelma, johon sellaisenaan sisältyisi-vät nuo kaksi edellistä toteamusta: lajien laki ja kansal-linen vastuunalaisuus? Luulisihan, että jumalallinen johto tästä huolehtisi.

Ja nyt tulemme tärkeään löytöön. Tuollainen kes-kitetty ihmisyyden ohjelma meille on annettu. Ja se on Vuorisaarna. Jeesus Kristus on sen antanut ja Pekka Ervast on sen syventänyt, selventänyt, täydentänyt. Kun sitä elämässämme noudatamme, silloin opimme tajuamaan kansakokonaisuutta omassa itsessämme: tie-dämme olemamme vastuussa kansasta kokonaisuudes-saan. Samalla opimme toteuttamaan lajien lakia eli karmaa siten, että kieltäydymme kylvämästä ajatuksil-lamme, tunteillamme ja teoillamme sellaista siementä, josta tulee huonoa, hajoittavaa satoa. Sensijaan opim-me ajattelussamme, tunteissamme ja teoissamme raken-tamaan sellaista, jolla on pysyväistä arvoa. Niinhän Vuorisaarnassa nimenomaan sanotaan: »Sentähden voi-daan jokaista, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrata älykkääseen mieheen, joka ra-

kensi huoneensa kalliolle. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan, mutta se ei kaatunut, sillä se oli perustettu kalliolle».

Tämä on mahdollisimman selvää ja suoraa puhetta. Ja onkin miltei käsittämätöntä, miksi kristikunta, sen kirkko ja sen kirkon johtajat ovat niin kokonaan ylönkatzoneet, hyljänneet ja kieltäneet sen Mestarin opin, jota he toiseltapuolen kuitenkin kunnioittavat suurena Jumalan Poikana. Ja sen he tekevät huolimatta siitä, vaikka Vuorisaarnassa vielä toiselta puolen varoittaen sanotaan: »Ja jokaista, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, voidaan verrata tyhmään mieheen, joka rakensi huoneensa hiekalle. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat ja töytäsivät sitä huonetta vastaan, ja se kaatui, ja sen kaatuminen oli suuri». Meidän täytyy todeta, että kristikunta kirkkoineen ja johtajineen on rakentanut juuri tuon »tyhmän» miehen tavalla. Eikä ole enää vaikea nähdä, että kristikunnan rakennus on jo arveluttavasti kaatuillut. Emme saata muuta kuin nöyrinä kumartaa Vuorisaarnassa esitetyn jumalallisen tiedon ja viisauden edessä.

Miksi siis vitkastella? Miksi jatkaisimme vanhojen ennakkoluulojen orjuudessa? Miksi uudistuva Suomi edelleen noudattaisi noita selvästi häviöön johtavia periaatteita? Miksi emme ennakkoluulottomasti suhtautuisi jumalalliseen viisauteen?

Ottakaamme ensimmäinen käsky. Jeesus aloittaa sen näin: »Olette kuulleet sanotuksi vanhan ajan ihmisille: 'älä tapa'» Ja sitten hän antaa uuden käskyn, jossa

kielletään edes vihastumasta. Niinpä Pekka Ervast siten yksinkertaistaa käskyn lyhyeen muotoon: »Älä suutu».

Siitä kristillisyys alkaa. Se alkaa suuttumattomuudesta, joka edellyttää tappamattomuutta.

Nyt on selvää, että tappamattomuuteen sisältyy myös sotimattomuus. Niinhän Jeesus sitten käskeekin rakastamaan kaikkia ihmisiä, rukoilemaan kaikkien ihmisten puolesta. Ja Pekka Ervast sanoo suoraan ja selvään, että kristinusko alkaa aseettomuudesta, miekan ristiksi kääntämisestä.

Nyt onkin niin, että kristikunnan ja ihmiskunnan onneton tila kehoittaa meitä erikoisesti syventymään tähän kysymykseen. Ensiksikin sota on muodostunut sellaiseksi menoksi, jossa on käynnissä kaksinkertainen tappaminen. Sillä sota ei ole enää vapaitten miesten vapaaehtoista verileikkiä. Asevelvollisuuslaki on muuttanut tilanteen todella synkäksi. Sillä asevelvollisuuslakinsa nojalla kansa leimaa rikollisiksi ne kansalaisensa, jotka ovat ottaneet henkisen elämän vakavasti. Joudutaan pitämään rikollisena ihmistä, joka on astunut, tai on astumassa, Vuorisaarnassa viitoitetulle elämän kaidalle tielle.

Ajatellaanpa meillä Suomessa äsken esitettyjä kahta näytelmää: Eräs koulupoika — joka itsekin oli kasvanut kuin sodan jaloissa, oli siis sotahengen kasvatti — tuli suunnitelleeksi jonkinlaisen seikkailuretken, ja sillä matkalla tappoi kyyditsijänsä autoilijan. Ja jokseenkin samaan aikaan syytettiin ja oikeudessa syylliseksi tuomittiin eräs toinen nuorukainen, joka Kristuksen Vuorisaarnan opin hyväksyneenä ja siveellisen omantunton-

sa ääntä kuunnellen kieltäytyi menemästä asekuksentaan.

Tämä on todella kuvaavaa ns. kristilliselle kulttuurille. Se on kohtalokasta kaksoismoraalia, tai pareminkin jotenkin hunnutettua moraalittomuutta. Sellaista emme voi jatkaa — jos ihmisinä ja kansana elää tahdomme. Meidän on saatava asevelvollisuuslaki poistetuksi. Sillä se leimaa Jeesus Kristuksen ja hänen todelliset oppilaansa rikollisiksi. Siten kansa joutuu itse tuhoamaan omat parhaimmat, moraalisimmat yksilönsä. Sillä todellisilla Kristuksen seuraajilla ei ole muuta mahdollisuutta, kuin antautua pidätetyksi.

Tähän on nyt lisättävä, että vaikka sotakysymyksen ratkaisu onkin yksilöllinen asia, niin että jokainen yksilö omalta kohdaltaan ratkaisee, meneekö hän sotaan vai eikö mene, niin muistakaamme kuitenkin, että kansakin on yksilö. Kansakin elää tai kuolee senmukaan, minkä tien se valitsee, valitseeko se elämäntien vaiko kuolemantien.

Kun valitsemme elämäntien, silloin vapaaehtoisesti ja itsealoitteellisesti luovumme asevelvollisuudesta, aseista ja sotalaitoksesta. Ja miksi ei meitä rohkaisisi ja miksi emme ennakkoluulottomasti ottaisi huomioon suuren Opettajamme Pekka Ervastian sanat, että karma jälleensyntymisen mysteeriössä on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen, ja että Suomen tehtävä tulee olemaan täydellinen, itsealoitteellinen ja vapaaehtoinen aseista riisuutuminen. Ja edelleen, että jos joku kansa, vaikkapa Suomi, tämän tekee, niin se kansa tämän tekonsa kautta on julistautunut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä.

— — —
Näin oikealla tavalla ennakkoluulottomasti menetel-
len Suomi siis muodostuu kuin pyhäksi maaksi. Se
uusi sivistys, jonka Suomi silloin luo, on kuin temppelin
rakentamista, jossa ei sota-aseen kalsketta kuulu. Sitä
temppeliä, sitä sivistystä, sitä rakennetaan tieteellisen
älyn parhailla ominaisuuksilla niiden mittojen mukaan,
joita Mestari Vuorisaarnassaan antaa; joita P. E. antaa
ainutlaatuisessa kristosofisessa kirjallisuudessaan.

Ja sitä temppeliä, sitä sivistystä, sitä kaunistetaan
käyttämällä kaikkia taiteellisia vaistoja ja ominaisuuksia
niiden ohjeitten mukaan, jotka veljesrakkauden käytäntöön
saattamiseen kuuluvat.

Niin menettelee oikealla tavalla ennakkoluuloton
Suomi. Siten se panee alkuun ja käytäntöön uuden,
kuolemattoman sivistyksen.

II

RISTIN TIE

On sanottu: ihmiskunta ei voi tulla toimeen ilman uskontoa. Kuitenkin uskontokin voi ihmisten käsissä niin harhaantua, että se antaa väärän käsityksen elämästä. Ja siten uskonto johtaa ihmisiä taikauskoisesti pyhitetyn laittomuuden tielle. Niinkuin on kristikunnassa tapahtunut. Sentähden meitä on kehoitettu valvomaan, käyttämään parhainta ymmärrystä, pysyäksemme Mestarin opastamalla laillisuuden tiellä.

Nyt meillä onkin tutkimuksemme aiheena: ristin tie. Kristikunnassamme on paljon puhuttu rististä. Runkona tässä puheessa on se historiallinen tapahtuma, kun Jeesus joutui kantamaan puuta, johon hänet ristiinnaulittiin. Siinä Jeesus teloitettiin, julistettuna harhaoppiseksi ja Jumalan pilkkaajaksi.

Kirkollinen jumaluusoppi on sitten selittänyt, että tämä olikin se sovitusuhri, joka lepytti Jumalan siitä vihasta, jonka ihmiskunnan syntiinlankeemus oli aiheuttanut. Kuitenkaan eivät ihmiset ilman muuta vapaudu Jumalan vihasta. Ihmisten on osattava uskossa vedota Jeesuksen sovintokuolemaan. Silloin he maailmanlopun jälkeen saavuttavat taivaan. Elleivät he usko, tai eivät ky-

kene oikealla tavalla uskomaan, silloin he joutuvat sellaiseen Jumalan vihan alaisuuteen, sellaiseen käsittämättömään piinaan, josta ei milloinkaan tule loppua.

Tästä me saammekin kantaaksemme ensimmäisen opillisen ristin, ristiriidan: Jumala ei olekaan vihastaan leppynyt. Jumalan viha ylläpitää loputonta piinaa. — Totuus tietenkin on, että todellinen Jumala ei ole suuttunut. Jumala on rakkaus. Elämä on koulua. Joskin tuonela helvetteineen ja kiirastulineen on olemassa niin kauan kuin elämä on ilmennyksessään, niin eivät ihmiset jää sinne loputtomasti, vaan puhdistuttuaan syntyvät lapsiksi jälleen tänne ruumiilliseen elämään.

Mutta tarkastelkaamme vielä kirkollisen teologian opillisia ristiriitoja. Sillä teologian mukaan ei pelkkä usko Jeesuksen sovintovereen riitä, vaan ainakin siihen jonain apukeinoina liittyy eräitä kirkollisia muutoksia. Yksi sellainen on lapsikaste. Teologia on selittänyt, että lapsi sellaisenaan on kadotuksen oma. Jos lapsi kuolee, ilman että sitä on ennätetty kastaa, niin se lapsi joutuu loputtomaan piinaan. Mutta jos lapsi on ennätetty kastaa ja sitten kuolee, vaikkapa samana päivänä kuin on syntynyt, niin hän joutuu ikuisen taivaan riemuun.

Tämä oppi lapsikasteesta on tyypillinen näyte sokeasta uskosta. Ja asiallisesti se johtaa sellaiseen ajatukseen, että lapsille itselleen olisi onnellisinta, jos he kaikki kuolisivat heti kasteen saatuaan. Tämä taas merkitsisi, että muutamissa vuosissa ihmiskunta häviäisi tältä pallolta. On selvää, että tuollainen lapsikaste on taikauskoa ja järjettömyyttä. Siksi teologioiden on täytynyt sanoa, ettäärkeä ei sovi käyttää jumalallisissa

asioissa. Mutta se taas merkitsee henkistä tietämättömyyttä, henkisen yön pimeydessä vaeltamista.

Ottakaamme vielä yksi teologian ristiriitojen risti; josta meidän niinikään on vapautuminen. Tämä on oppi anteeksiantamisesta. Teologinen usko sovintovereen vaatii tässäkin taas sen kirkollisen täydennyksen, että pappi ripissä ja ehtoollisessa julistaa ihmiselle synnit anteeksi. Kuitenkin Kristus opettaa anteeksiantamisesta — niinkuin sovittamisestakin — aivan käytännöllisenä toimenpiteenä. Hän kehoittaa nopeasti sopimaan veljensä kanssa. Ja anteeksiantamisesta hän sanoo: kun te annatte anteeksi veljellenne, joka rikkoo teitä vastaan, niin taivaallinen Isännekin antaa teille anteeksi. Mutta ellette anna veljellenne anteeksi, ei Isännekään anna teille anteeksi.

— — —

Riittääköön nyt tämä näistä tämänluontoisista ristiriitojen rististä. Sensijaan kysymme: mikä on se risti, jonka Jeesus Kristus tähän ihmiskuntaan toi, ja josta hän sanoo: ottakaa minun ristini kantaaksenne. Mikä on se risti? — Tällöin meidän täytyy tuntea ja ymmärtää sitä elämäнкäsitystä, mikä vallitsi vanhan liiton aikana, ja sitten sitä elämäнкäsitystä, minkä Jeesus Kristus toi. Vanhassa liitossa profeetat opettivat siveellistä puh-tautta, rehellisyyttä, oikeamielisyyttä. Siinä vaadittiin ankaraa tottelevaisuutta. Juutalaisuudessa tämä elämäнтаhti oli hyvin määräävää. Ehkä voitaisiin sanoa, että heikomman ja vähemmän kehittyneen oli palveltava voimakkaampaa ja enemmän kehittynyttä.

Jeesus Kristus toi sitten Jumalan rakkautena tähän ihmiskuntaan. Tästä johtui, että Jeesus käänsi tuon

vanhan periaatteen toisinpäin. Oikeastaan se sisältyy Jeesuksen lauseeseen: ensimmäiset tulevat viimeisiksi ja viimeiset ensimmäisiksi. Ja monella muullakin tavalla Jeesus tämän sanoo. Hän sanoo mm.: joka teistä tahtoo olla ensimmäinen, hän oppikoon olemaan niinkuin viimeinen. Tai: ken teistä tahtoo olla suurin, hän oppikoon olemaan nöyrin ja niinkuin se, joka palvelee. Ei mitään pakkoa, ei mitään umpimähkäistä tottelevaisuutta. Kaikki oli oleva vapaaehtoista, rakkaudellista palvelevaisuutta.

Tätä rakkauden ristiä Jeesus itse kantoi, ja sitä hän kehoitti meitäkin kantamaan. Mutta miksi hän nimitti sitä ristiksi? Se oli varmaan siksi, että se oli oleva työtä ja ponnistusta koko ihmiskunnan hyväksi. Ja toiseksi siksi, että tietämättömyydessään ja itsekkyydessään maailma oli taipuvainen vastustamaan sellaista elämäjärjestystä. Niinpä Jeesus ja hänen oppilaansa joutuivatkin silloisen juutalaisen ja roomalaisen sivistyksen vainoamiksi. Mutta he kantoivat tätä ristiä rakkaususkossaan uskollisina kuolemaan saakka.

Mutta noin vuoden 325 paikkeilla tapahtui merkillinen uusi järjestely. Kristinuskoo otettiin roomalaiseksi valtionuskonnoksi. Samalla luovuttiin Kristuksen esittämästä rakkauden opista ja palattiin väkevämmän oikeuteen. Kirkko johtajineen selitti, että Kristuksen oppi on epäkäytännöllinen, tai ettei se ole tarkoitettukaan noudatettavaksi. Sensijaan kirkko vaati ihmisiä ihan kuoleman uhalla alistumaan siihen uskoon ja oppijärjestelmään, minkä kirkko esitti. Kristillisestä kirkosta muodostui inkvisitoorinen hirmuvalta. Inkvisiittorit vartioivat ihmisten uskonnollista ajattelua, ja toisinajattelijat

asetettiin syytteeseen. Niitä kuulusteltiin, kidutettiin ja teloitettiin, elävinä poltettiin. Keskiaikana sanotaan tulleen miljoonia ihmisiä tällätavoin tuhotuksi.

Täten kristikunta joutui kantamaan sellaista ristiä, josta ei voi sanoa ruusujen puhkeavan, vaan josta puhkeavat ohdakkeet ja orjantappurat. Kristikunnan karma on ylön raskas.

— — —

Siirrymme nyt lähemmäksi nykyaikaa. Kirkon asema on jonkin verran muuttunut. Vaikka kirkko edelleen hylkää Vuorisaarnan opin ja on ahdasmielinen toisina ajattelijoita kohtaan, niin inkvisitio on kuitenkin entisessä mahdissaan lakannut. Ja johtavien teologienkin taholta kuulemme esitettävän erään erikoisen ajatuksen. He sanovat, että joskus vielä voidaan Vuorisaarnakin ottaa käytäntöön. Se voidaan ottaa käytäntöön silloin, kun olosuhteet maanpäällä ovat muuttuneet kokonaan toisenlaisiksi. He sanovat: nykyisissä olosuhteissa Vuorisaarnaa ei voida seurata. Olosuhteet maanpäällä täytyvät kokonaan muuttua ja vasta sitten voidaan ottaa Vuorisaarna käytäntöön.

Tämä teologien puhe on eräällä tavalla oireellinen. Mutta he eivät ole ajatelleet asiaa päähän asti. Heiltä voidaan kysyä: milloin olosuhteet maanpäällä muuttuvat? Ja toiseksi: mikä ne olosuhteet muuttaa, jos kirkkokin kieltää ja koko voimallaan vastustaa Vuorisaarnan käytäntöön ottamista?

Tämä on tärkeä kysymys. Sitä pitäisi teologienkin ajatella. — Me emme kuitenkaan voi jäädä odottelemaan teologien selvittelyä. Meidän on jatkettava. Ehkä teologit ajattelevat, tai ehkä voitaisiin ajatella, että olo-

suhteet muuttuvat senjälkeen, kun tapahtuu Jeesuksen kuvailema suuri Ihmisen Pojan eli Kuninkaan tuleminen ja Valtaistuimelleen asettuminen, jolloin ihmisiä ja kansoja aletaan järjestää Valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle. Mutta tässä on uusi pulma. Sillä kirkko teologeineen on selittänyt asian niin, että suuri tuleminen merkitsee maailmanloppua ja viimeistä tuomiota, jolloin ihmiset joutuvat joko loputtomaan autuuteen tai loputtomaan piinaan. Myöhäistä olisi silloin enää Vuorisaarnan käytäntöön ottaminen.

Näinollen meille käypi yksi puoli asiassa selväksi. Jos Jeesuksen kuvailema suuri Ihmisen Pojan tuleminen merkitsee olosuhteitten muuttumista sellaisiksi, että senjälkeen voidaan ruveta Vuorisaarnaa seuraamaan, niin tuo Jeesuksen kuvailema tuleminen ei silloin voi merkitä sellaista maailmanloppua, jossa maapallo häviäisi. Mutta mitä se sitten merkitsisi? Aivan asiallisesti se voi merkitä erään ajanjakson loppua. Se voi merkitä vanhan sivistyskauden loppua ja uuden sivistyskauden alkamista. Silloin olosuhteet jotenkin muuttuvat. Isän elämä tulee voimana ja majesteettiutena, kuninkuutena, entistä lähemmäksi ihmisten olemusta ja elämää.

Nyt seuraa kysymys: milloin tuo suuri tuleminen tapahtuu? Huomaamme, että vaikka Jeesus puhuu suuresta tulemisesta erittäin vakavassa ja velvoittavassa mielessä, niin kuitenkin hän sanoo, että tulemisen hetkeä eivät tiedä enkelit eikä Poikakaan, vaan Isä yksin sen tietää. Ja me voimme ymmärtää syyn, miksi yksin Isä sen tietää. Sillä aurinkokuntamme kolminaisen Logoksen kannalta suuri tuleminen merkitsee Isän tulemista. Jeesus Kristuksessa tuli Poika, Jumala rakkau-

tena, tähän päivätietoiseen ihmiskuntaan. Jeesuksen kuvailemassa suuressa tulemisessa tulee Isä, tulee Jumala voimana ja majesteettiutena tähän fyysilliseen tasoon ja päivätietoiseen ihmiskuntaan. Siksi Isä yksin tiesi, milloin hänen aikansa tulee.

Sensijaan Jeesus kuvailee sekä tulevaa suurta Opettajaa että sitä yleistä tilannetta, johon ihmiskunta siihen aikaan on joutunut. Ihmiskunnan tila tulee vaikeaksi sentähden, että rakkaus yhä kylmenee, että itsekkyyks, väkivalta ja kansojen sotaisuus pääsee yhä suurempaan vauhtiin. — Opettaja taas tunnetaan opetuksesta. Tuleva Opettaja ei ole joku medio, ei psyykisten ilmiöitten aikaansaaja. Hän on opettaja, joka jatkaa siitä mihin Poika, Jeesus Kristus, oli tullut. Mutta luonnollisesti hän edelleen syventää, selventää ja täydentää opetusta siitä, mihin Jeesus oli opetuksessaan tullut.

Ja nyt me kysymme: miten on tuon suuren Opettajan tuleminen? Onko hän jo tullut, vai yhäkö me saamme odottaa hänen tuloaan?

Ensiksikin huomaamme Pekka Ervastian monipuolisesti puhuvan meidän ajallamme tapahtuvasta suuresta tulemisesta. Niinpä hän sanoo, että on tapahtunut suuri henkinen voimavuodatus keskusauringko Siriuksesta meidän aurinkokuntaamme, joka vuodatus meidän maapallossamme muodostui uudeksi luonnonvoimaksi. Yksin tämä on jo sellainen asia, joka on omiansa muuttamaan olosuhteet maapallollamme. Tähän vaikuttaa lisäksi se P. E:n mainitsema uudistus, että Karma jälleensyntymisen mysteριοissa on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen. Ja sitten P. E:n antama opetus on

niin Jeesuksen opetuksen mukainen, siitä syventyvä ja täydellistyvä, että sellaista ei ole milloinkaan ennen annettu. Niinpä P. E. puhuukin alkaneesta suuresta Maailmanuskonnosta. Esim. kirjassaan »Teosofian sanoma nykyajalle» (joka ilmestyi 1919) P. E. puhuu Maailmanuskonnosta jo olevana tosiasiana. Niin että jos joku teosofi tai ruusuristiläinen menee sanomaan, että P. E. ei ole mitään uutta tuonut, niin se on asiaan perehtymättömän puhetta.

Olosuhteet ovat alkaneet muuttua. Elämä käy moraalisisessa olemuksessaan yhä intensiivisemmäksi. Suuri Maailmanuskonto on alkanut. Pekka Ervast on ennustettu suuri Opettaja, maailmanuskonnon perustaja ja johtaja.

— — —

Yrittäkäämme nyt hiukan perehtyä kyseelliseen suureen Maailmanuskontoon. P. E. sanoo, että henkisen elämän kulmakivi on pahanvastustamattomuus eli taivaallisen Isän neljäs käsky: »älä ole pahaa vastaan».

Huomaamme, että kirkollisessa kristikunnassa tällainen kulmakivi on uutta. On yritetty parantaa maailmaa nimenomaan pahaa vastaan taistelemalla. Äärimmäisenä ulkonaisena keinona tässä ovat olleet kuolemantuomiot ja teloitukset. Niinpä Amerikkakin on tehnyt itsensä kuuluisaksi sähkötuolillaan. Toinen asia on, onko pahuus ja rikollisuus siten vähentynyt, vai onko se päinvastoin lisääntynyt. Katsokaamme. Mitä sanoo todellinen tieto ja kokemus tästä asiasta? Se sanoo, että teloituksella on kaksi turmiollista vaikutusta. Ensiksi: mikäli teloitettu ihminen on luonteeltaan todella rikollinen, sikäli hän teloituksensa jälkeen tulee entistä suu-

remmaksi vaaraksi ihmiskunnalle. Sillä täynnä kosta hän näkymättömänä liikkuu ihmisten keskuudessa, yllyttäen heitä kaikkeen pahaan ja rikolliseen. Ja tällaisen viettelyksen ja painostuksen alaisina ihmiset lankeavat syntiin, paheisiin ja rikollisuuteen.

Tämä on ensimmäinen turmiollinen vaikutus teloituksista. Kun ihmiset huutavat kuolemantuomiota rikollisille, niin he eivät tiedä mitä he huutavat. Sillä todellisuudessa he huutavat murhaajaa kimppuunsa.

Toinen turmiollinen vaikutus on, että teloitukset sellaisinaan vaikuttavat raaistuttavasti ja heikentävästi ihmisten moraalisiin käsitteisiin. Sillä ihmiset saattavat joutua ajattelemaan: jos sellainen ihmisryhmä kuin valtio katsoo olevansa oikeutettu toimeenpanemaan verikoston, niin miksi ei jokin toinenkin ryhmä saisi sitä tehdä. Ja niin näemmekin vielä jätteitä sukujen ja heimojen välisistä verikostoista.

Näin teloituksista lähtee kaksi turmiollista vaikutusta: rikollisuus niiden kautta lisääntyy ja ihmisten moraalinen ajattelu niiden vaikutuksesta raaistuu ja heikkenee. Sentähden P. E:n aloittamassa suuressa Maailmanuskonnossa on sellaisenaan selviö, ettei ihmiselämään sovi mitkään teloitukset, eivät kuolemantuomiot.

Toinen muoto pahanvastustamisessa on ollut sota. Sekin edustaa ihmiskunnan alkuperäistä raakalaisaikaa — niinkuin P. E. sanoo —, vaikkakin sota sitten on päässyt suureen mahtiin. Mutta kerran sotakin täytyy kokonaan loppua. Ja mikäs panisi sodan lopettamisen ratkaisevasti käyntiin, ellei nyt jo toimintaansa aloittanut suuri Maailmanuskonto. Niinpä maailmanuskonnon perustaja ja keskushenkilö P. E. järjesti taivaallisen

Isän viidennen käskyn sellaiseksi, jossa sota selvästi ja lopullisesti hyljätään. Siinä sanotaan suoraan ja lyhyesti: »älä sodi». Sotimisen tilalle tulee elämä veljesrakkaudessa. Sillä siinä sanotaan lisäksi: »vaan rakasta kaikkia ihmisiä».

Sodasta luopuminen kuuluu oleellisesti myös pahanvastustamattomuuteen. Niinhän P. E. sanookin, että sodasta luopuminen kuuluu jo Jeesuksen aloittamaan kristinuskoon. Niinkuin teloituksella, samoin sodallakin on oma turmeleva vaikutuksensa. Sillä sotahan on kauttaaltaan vain murhaa ja ryöväystä. Sota on toistensa tappamista ja itsensä tapattamista.

Erittäin kummalliseksi ja vaikeaksi tuli tilanne sen kautta, että laadittiin yleinen asevelvollisuuslaki, sellainen laki, että jokainen nuori mies pakoitetaan osallistumaan sotilaskoulutukseen ja sotaan. Toisin sanoen: jokainen nuorimies, joka joko oman luontonsa mukaisesti kauhistuu kaikkea verenvuodatusta, kaikkea ihmisten tappamista, tai joka tahtoo seurata Kristuksen käskyjä, oppiakseen rakastamaan kaikkia, rukoilemaan kaikkien puolesta, jokainen tällainen nuori mies joutuu yhteiskunnassa syytetyn paikalle. Häntä pakoitetaan osallistumaan asevelvollisuuteen ja sotaan — joko vankilan tai vieläpä kuoleman uhalla.

Mitä tästä on sanottava? On sanottava, että tässä tapahtuu yhteiskunnan puolelta murha. Nuo omantunnon ihmiset ja Kristuksen opin seuraajat tulevat tuomituiksi kuolemaan, joko menemällä toisia tappamaan ja itseään tapattamaan sodassa, tai tulemalla tuhotuiksi vankiloissa ja mahdollisissa teloituksissa.

Kun ajattelemme tämän asian pohjaan saakka niin

huomaamme, mihin kauhistuttavaan tilaan kristikunta ja kansat ovat itsensä ajaneet. Jokainen teloitus ja jokainen sota tekee tilanteen vain entistä tukalammaksi.

P. E:n julistama maailmanuskonto hylkää nämä molemmat, niin sodan kuin teloituksen. Mutta tässä hylkäämisessäänkään se ei käytä pakkokeinoja. Ainoastaan henkistä valistustyötä. Ihmisinä emme vastusta emmekä tuomitse ketään. Emme niitäkään, jotka vielä sodassa elämänsä kuluttavat. Teloituksissaan ja sodissaan he ottavat raskaan vastuun päälleen. Sentähden heitä voi rakastaa ihmisinä — niinkuin P. E. sanoo —, vaikkei voi osallistua heidän puuhiinsa.

— — —

Nyt käännämme huomiomme vielä siihen pahaan, joka on meissä itsessämme sisäisesti. Markuksen mukaan Jeesus sanoo: »Sillä sisästä, ihmisen sydäimestä lähtevät pahat ajatukset, haureudet, varkaudet, murhat, aviorikokset, ahneus, häijyys, petollisuus, irstaus, pahansuonti, jumalanpilkka, ylpeys, mielettömyys».

Tämä paha ei sinään ole meidän fyysillisessä ruumiissamme. Se on meidän sisäisessä astraaliruumiissamme. Siinä ovat mahdollisuudet kaikkeen himollisuuteen ja pahaan. Ja siitä pahasta emme pääse tyydyttämällä himoa. Tyydytetty himo nousee uudestaan ja uudestaan, ja vaatii yhä voimakkaampaa himon tyydytystä. Emmekä onnistu tässäkään pelkästään tämän sisäisen pahan vastustamisella. Meidän on kasvatettava itseämme Mestarin käskyjen ja neuvojen mukaan siveellisessä puhtaudessa ja rakkaudessa. Sillä ihminen ei ole puhdas, vaikka hän olisi kuinka puhdas, jos hän elää vain persoonallista onnea varten. Puhtaus täytyy viedä

sisäiseen Jumal-kokemukseen. Niinkuin Vuorisaarnassa sanotaan: »Autuaita puhtaat sydäimestä, sillä he tulevat näkemään Jumalan». Mutta kuinka ihminen voisi nähdä eli kokea Jumalan, ellei hän luovu persoonallisen onnen tavoittelusta, ja ellei hän ala tehdä työtä koko ihmiskunnan hyväksi. Ja tätä työtä hän taas tehokkaimmin tekee tekemällä työtä Vuorisaarnan opin puolesta, alkaneen suuren Maailmanuskonnon puolesta. Ken siten Mestarin johdolla toisia auttaa, hän tulee itsekin parhaiden autetuksi. Juuri siten me kannamme sitä ristiä, josta ruusut puhkeavat.

III

TUOMIOSUNNUNTAI

Lutherilainen kirkkomme Suomessa viettää vuosittain tuomiosunnuntaita jonain sunnuntaina marraskuussa.

Ymmärrämme, että tähän asiaan voimme syventyä kahdelta kannalta. Voimme ajatella asiaa sellaisena maailmanlopun tuomiona, jona kirkko asian esittää. Mutta sitten voimme ajatella »tuomion» kohdistuvan itse kirkkoon: onko kirkko oikein ymmärtänyt ja oikein suorittanut sen tehtävän, jonka se on Kristukselta saanut, tai ainakin luullut saaneensa? Sillä siitä kirkko on vastuussa. On kohtalokasta sekä kristikunnalle että kirkolle itselleen, jos se onkin työskennellyt jonkun muun kuin Kristuksen esittämän elämänymmärryksen puolesta.

Ajatelkaamme nyt ensin sitä selitystä, oppia tai uskomusta, minkä kirkko antaa ihmiskunnan loppukohtalosta. Ihmiskunta jaettaisi kahteen joukkoon, joista yksi joukko joutuisi loputtomaan taivaan riemuun, toinen yhtä loputtomaan helvetin piinaan.

Tämä oppi sellaisenaan on Jumalaa herjaava. Jumalasta on tehty hirviömäinen järjettömyys. Sellaisessa piinassa, joka ei johda mihinkään, jossa ei ole mitään

voiton mahdollisuutta, siinä ei ole järkeä, ei jumalallista rakkautta. Niinpä jo tavallinen matematiikkakin sanoo, että äärellisellä ja äärettömällä ei ole mitään suhdetta keskenään. Jos äärettömän kertoo tai jakaa jollain äärellisellä luvulla, vaikkapa tuhannella tai miljoonalla, niin ääretön ei siitä muutu miksikään. Ääretön on yhä vain ääretön. Mutta kirkon opin mukaan ihmisen muutamiiin vuosikymmeniin rajoittuva elämä olisi suhteessa äärettömään. Maallisesta elämästä olisi seurauksena ääretön piina. Vielä toisellakin tavalla tuo oppi on laiton. Sillä tuo ihmisen piina alkaisi jossain ajankohdassa, mutta se ei koskaan loppuisi. Siinä siis olisi toinen pää, mutta ei toista päätä. Se on geometrinen mahdottomuus. Sillä jos jossain asiassa tai esineessä on toinen pää, niin on siinä myös toinen pää.

Siirrymme nyt katselemaan asiaa lähempää. On juuri näinäkin päivinä herännyt avointa keskustelua radiossa ja sanomalehdissä siitä, mitä tai millaista on ihmisten elämä kuoleman jälkeen. Ja me huomaamme, kuinka kirkko teologeineen elää tietämättömyyden tilassa. Kirkolla ei ole mitään kokemusperäisen selvää tieteellistä varmuutta siitä, millaista kuolemanjälkeinen elämä on. Tämä on arveluttavaa. Kirkko peljättelee ihmisiä loputtoman helvetin kauhuilla, vaikka sillä ei ole mitään tietoa vainajien elämästä. Sentähden kirkko on yrittänyt pitää arvovaltaansa pystyssä selittämällä, että meidän ei pidä sellaisia asioita ajatella. Mutta sehän on yritys pitää ihmisiä henkisen tietämättömyyden pimeydessä, sokeassa alistuvaisuudessa kirkon tietämättömyyden arvovaltaan.

Siirrymme jälleen eteenpäin esityksessämme. Ky-

symme: eikö kirkolla ole ollut milloinkaan tietoa elämän ja kuoleman asioista? Eikö sellaista ollut alkuseurakunnalla? Eikö apostoleilla? Eikö Jeesus Kristuksella?

Nyt tulimme tärkeään kysymykseen. Ja saadaksemme siihen vastauksen täytyy meidän tuntea kristillisen liikkeen historiaa. Jo Uuden Testamentin esityksen mukaan ymmärrämme, että alussa oli tietoa. Sanoihan Jeesus oppilailleen mm.: »kansalle tulee kaikki vertauksissa, mutta te saatte tuntea Jumalan valtakunnan salaisuudet».

Näin käy ilman muuta selväksi, että kristillisessä liikkeessä oli ensin tietoa elämän ja kuoleman salaisuuksista. Mutta myöhemmin ilmeni erilaisia ryhmiä ja ajatussuuntia. Riittää kun tässä esitämme kaksi ajatustapaa. Yksi oli se, joka aina pyrki elävään tietoon elämän ja kuoleman asioista. Niitä olivat gnostikot. Toinen ryhmä, tai sivusta oli se, joka pyrki valtaan. He laativat dogmeja, joita oli uskottava. Ja lopulta tämä suunta pääsi määrääväksi. Alettiin käyttää voimakeinoja gnostikkoja vastaan. Heidän kirjoituksensa takavarikoitiin. Vallanhimoiset uskonkiihkoilijat polttivat Aleksandrian suuren kirjaston. Se oli ehkä aikansa suurin ja parhaiden varustettu kirjasto. Siellä oli myös gnostikkojen kirjoja, jotka siten tuhottiin. Vuonna 553 kiellettiin jälleensyntymisoppi. Julistettiin kirous niille, jotka vielä sellaista opettivat. Liitossa valtion kanssa kirkko alkoi hallita täydellisellä hirmuvallalla. Muodostui inkvisitiolaitos. Ihmisiä kuulusteltiin, kidutettiin, ja lopulta elävinä poltettiin. Siten keskiaikana tuhottiin miljoonia ihmisiä.

Tässä syy, miksi kirkko elää paksussa tietämättö-

myydessä. Kirkko itse on tuhonnut kaikki tietäjät ja kaiken tiedon keskuudessaan. Ja vaikka Luther sai jonkinlaisen puhdistuksen aikaan, niin ei protestanttinenkaan kirkko ole osannut vapautua roomalaisen kirkon perinteistä. Tietämättömyys ja sokea usko on yhä valalla.

Tulemme taas tärkeään kysymykseen. Koska kristikunnalla on alkuaan ollut tietoa, joka tieto on tyrannimaisesti tukahutettu ja hävitetty, niin eikö tietoa olisi jälleen saavutettava kirkonkin käyttöön? Voimme ajatella kahtakin eri tapaa. Voisihan ajatella, että kungnostikkojen kirjat poltettiin, niin kuitenkin olisi joitakin kappaleita jäänyt jonnekin virumaan. Siten säilyneitä kappaleita voitaisiin löytää, ja niin olisi saatu vanhaa kristillistä tietoa jälleen päivänvaloon. Toinen ajateltava mahdollisuus olisi, että ihmiskunnassa esiintyisi taas sellaisia ihmisiä, tai sellainen ihminen, joka Jeesuksen tavalla osaisi rynnistää elämän alkulähteelle, itse äärettömyyksien Jumalan yhteyteen. Sanoohan Jeesuskin, että hänen jälkeensä tulee vielä suurempiakin tekoja eli saavutuksia tapahtumaan. Vieläpä Jeesus kuvailee suuren Ihmisen Pojan, suuren Kuningas-Opettajan tuloa, hänen, joka varsinaisesti perustaa Jumalan valtakunnan maanpäälle. Silloin ainakin tulee todellista tietoa.

Katsellemme nyt tältä kannalta asioita. Ja silloin huomaamme, että on ainakin yksi ihmeellinen löytö tapahtunut. Se on »Pistis Sophia». Se on käsikirjoitus, jota nykyään säilytetään Lontoon Brittiläisessä Museossa. Sieltä se on käännetty useille kielille, niinpä suomenkin kielelle. Nykyään suomalainen painos lienee loppuun-

myyty. Allekirjoittanut on kuitenkin pitänyt esitelmä-sarjan, joka on julkaistu nimellä »Pistis Sophiasta Christosophiaan». Tämän kirjan avulla, tai välityksellä, meillä on siis kuitenkin tilaisuus tutustua »Pistis Sophian» aatteisiin ja opetuksiin. Me huomaamme, kuinka Pistis Sophia sisältää syvää ja alkuperäistä tietoa elämän ja kuoleman salaisuuksista. Niinpä Kuthumi, toinen teosofisen liikkeen alkajista lienee sanonut, että Pistis Sophia on parasta, mitä kristikunta on kyennyt aikaansaamaan.

Pistis Sophiassa kerrotaan, kuinka Jeesus kuolemansa ja ylösnousemuksensa jälkeen esiintyi yksitoista vuotta opetuslastensa keskuudessa, opettaen heitä. Opetuslapset kyselevät ja Jeesus vastaa. Opetuslapset kyselevät paljon vainajien elämästä. He mm. kyselevät, mikä on sellaisten ja sellaisten ihmisten, erilaisten synnintekijäin tila kuoleman jälkeen, ja millaista on heidän elämänsä, kun he taas jälleensyntyvät tänne ruumiilliseen elämään.

Tällainen alkukristillinen kirja on nyt siis olemassa. Ja miten kirkot siihen suhtautuvat? Melkoisella piittämättömyydellä. Kirkot mielellään puolustavat historiallisia, väkivaltaisia menettelyjään. Kirkon nykyiset johtajat mieluisasti yhtyvät niihin väkivaltaisiin ja vallanhimoisiin edeltäjiinsä, jotka julistivat gnostikot harhappisiksi, vainosivat heitä ja hävittivät heidän kirjansa. Tämä siitä huolimatta, vaikka kirkko hyvin tietää olevansa tietämättömyyden tilassa.

Mutta mitä tämä kirkon menettely merkitsee suhteessa tuomiosunnuntaihin ja yleensä elämän totuuteen? — Pistis Sophia merkitsee kuin huutavanääntä, tuomion

ääntä, kirkolle. On kuin elämä sanoisi Pistis Sophian kautta: tässä teillä nyt on elävä näyte siitä, kuinka Mes-tarin johtamalla alkuseurakunnalla oli todellista, syvää tietoa elämästä ja kuolemasta. Mutta kuinka te siihen suhtaudutte? Te vain loukkaannutte siihen. Edeltä-jienne tavalla teille merkitsee enemmän oma persoonal-linen etuisuutenne, kunnia- ja mahtiasemanne, kuin ih-miskunnan tietämättömyys ja siitä johtuva väkivalta, so-taisuus ja kurjuus. — Tämä on Pistis Sophiassa esiin-tyvän valon ja totuuden aiheuttama vapauttavan, ei syyttävän, vaan vapauttavan tuomion ääni nykyisille kirkkoille.

Siirrymme nyt toiseen edellä mainitsemaamme tiedon tulemisen mahdollisuuteen. Nim. siihen, että taas esiin-tyisi Jeesuksen kaltainen ihminen, joka elämän oman järjestyksen mukaan etsisi totuutta, Jumalaa, ja yhtyisi siihen, tuoden siten alkuperäistä tietoa, voimaa ja elä-mää ihmiskuntaan. Vieläpä ehkä syvemmin kuin mitä milloinkaan ennen on tapahtunut. Ja Jeesushan puhuu sellaisen suuren Kuningas-Opettajan tulemisesta. Ja P. E. sanoi jo 1909, että meidän ajallamme esiintyy taas Jumala maanpäällä. Esiintyy suuri Opettaja, joka pe-rustaa suuren Maailmanuskonnon, sellaisen, joka sisäl-lyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot puhdistettuina.

Tämä ihminen oli Pekka Ervast. Näin jälkeempäin meillä on tilaisuus oppia tuntemaan hänet opetukses-taan. Hänen opetuksensa on sekä moraalisesti että filo-sofisesti niin syvälle menevää, että se syventää, selven-tää ja täydentää kaikkea sitä opetusta, mitä meille ennen on annettu. Onpa hän vielä itse kertonut omista nuoruuden etsimisistään, löydöistään ja kokemuksistaan,

joita hän julkaisi »Tietäjässä» 1915—16 otsikolla: »P. E:n muistelmia». Hän oli lapsesta saakka poikkeuksellisen henkevä ihminen. Neljäntoista ikäisenä hänen huomionsa kiintyi Jeesuksen käskyihin, eikä hän sen jälkeen tiennyt niitä rikkovansa. Niin kului seitsemän vuotta, jolloin hän 13 p:nä lokakuuta 1896, ollessaan 21:llä ikävuodellaan, koki sellaisen henkisen uudestisyntymisen, jossa hän sivuutti kaikki entiset saavutukset. Siinä kokemuksessa oli Jeesus Kristus läsnä läpitunkevana persoonallisuutena, mutta ei vihkijänä. Vihkijänä oli itse äärettömyyksien pohjattomuus, syvyys ja kuilu, joka tunnusti P. E:n Pojakse, jota rakasti.

Näin ruumistui P. E:ssä kosmillinen Logos Isänä, Voimana ja Majesteettiutena aina tähän fyysilliskemialliseen tasoon asti; kun kosmillinen Logos Poikana ennen oli Jeesus Kristuksessa ruumistunut tämän fyysillisen tason näkymättömään puoleen eli eetteritasoon asti.

Ja nyt meillä on aivan ensikätistä tietoa elämästä ja kuolemasta. Pekka Ervast sanoo itse, että hän liikkuu mm. vainajien maailmassa niinkuin tavallinen ihminen liikkuu esim. Helsingin kaduilla. Lyhyesti sanoen hän kertoo, kuinka vainaja jonkun ajan kuluttua joutuu kuin tuomiolle sen Mestarin eteen, jonka siveysoppia hän on yrittänyt seurata. Kirkolliset kristityt joutuvat Mooseksen eteen, koska kirkko pitää Mooseksen käskyjä siveysoppinaan. Kristuksen eteen joutuvat vain ne, jotka yrittävät Jeesuksen käskyjä seurata.

Tällä tuomiolla ihmisen korkeampi minä erkaneë hänestä, lentää puhtaan järjen taivasmaailmaan. Päivätietoinen minä ja koko persoonallisuus menee helvettiin

tai kiirastuleen, riippuen ihmisen sielullisesta tilasta. Pääasia on, että vainaja ei voi tyydyttää himojaan, niin-
kuin hän eläessään teki. He voivat yrittää sitä tehdä
esim. tarrautumalla elävien ihmisten kimppuun, saadak-
seen heidän kanssaan tyydyttää himojaan. Mutta sekin
yritys on tuomittu epäonnistumaan. Vainajan täytyy
nöyrytyä elämän siveellisen puhtausvaatimuksen edessä.
— Aikanaan vainaja vapautuu ja kohoo alempaan eli
persoonalliseen taivastilaan. Siinä hän kertoo kaikkea
sitä kaunista ja hyvää, mitä hän maanpäällä oli yrittä-
nyt. Mutta sekin loppuu aikanaan. Hän väsyä omaan
itseensä. Silloin tulee häntä vastaan hänen enkelinsä,
se mikä kuolemanjälkeisellä tuomiolla hänestä poistui.
Hän yhtyy enkeliinsä senverran kuin hänessä on yhty-
misen arvoista. Loppu jää hajoamaan tuonelassa. Ja
sitten korkeammasta minästä lähtee säde, joka syntyy
lapseksi tänne maanpäälle, kasvattaen uuden persoonal-
lisuuden, jossa saa jatkaa kehityksensä koulua.

Näin saamme suurelta Opettajalta ensikätistä tietoa
mm. vainajien elämästä. Ja se tieto kolkuttaa nyt mei-
dän jokaisen tajuntamme ovella. Se kolkuttaa myös kir-
kon ovella, odottaen sisäänpääsyä. Se vaikuttaa kuin
herättävänä tuomion äänenä kaikkialla. Otammeko
valon vastaan, vai tahdommeko edelleen jatkaa tietä-
mättömyyden pimeydessä, itsekkyydessä ja väkivaltai-
suudessa.

Mutta jatkakaamme. P. E. ei jättänyt kristillistä alku-
seurakuntaakaan vain joittenkin kirjalöytöjen varaan.
Opetuksissaan hän on osoittanut myös, millaista oli
elämä alkuseurakunnassa. Kirjassaan »Paavali ja hä-
nen kristinuskonsa» P. E. on tavallaan kuin uudelleen

organisoinut Paavalin seurakuntien elämän. Se oli järjestetty selvään koulun muotoon. Siinä oli kolme astetta: kuuntelijat, uskolliset ja täydelliset. Voimme ymmärtää, kuinka kuuntelijain tehtävä oli tavallaan tyhjentää itsensä niistä juutalaisista, kreikkalaisista tai roomalaisista käsityksistä, joihin he olivat kasvatetut. Siten vanhasta tyhjentyessään he saattoivat syventyä kuulemaan, ymmärtämään ja sulattamaan sitä uutta, jonka Jeesus Kristus oli tuonut. Siten kuunnellen ja sulattaen he valmistuivat siirtymään uskollisten ryhmään. Voimme ymmärtää, että uskollisille kuului sisäisempi, esoteerisempi itsekasvatus. Siten he valmistuivat siirtymään täydellisten joukkoon. Ja täydellisyys hän ennen kaikkea ilmeni oman vastuunalaisuutensa tajuamisessa sen tehtävän edessä, johon tehtävään Jeesus Kristus ihmisiä ja oppilaitaan kutsui.

Näin on P. E. vetänyt esille Paavalin perustamien seurakuntien koulumaisen järjestyksen. Koulumaisen työn ja itsekasvatuksen kautta siinä pyrittiin siihen taivaallisen Isän täydellisyyteen, josta Jeesus nimenomaan Vuorisaarnassaan puhuu. Kirkko — ja me ihmiset yleensä — olemme tässäkin Paavalin seurakuntia koskevassa asiassa saaneet Pekka Ervastilta suuren, auttavan kädenojennuksen. Toinen asia on, kykenevätkö kirkon johtajat voittamaan itsensä ja avautumaan todelliselle totuuden tiedon valolle.

Ja sitten paras ja tärkein viimeiseksi. Pekka Ervast — ja suuri Kaitselmus — ei suinkaan ole jättänyt työtään ihmiskunnan kasvattamiseksi vain jonkun tietämättömyyteen, itsekkyyteen, sotaan ja väkivaltaan vajonneen kirkon mahdollisen heräämisen varaan. Siksi

on tapahtunut uusi suuri henkinen vuodatus meidän maailmaamme. On esiintynyt suuri Jumalan Poika, suuri Kuningas-Opettaja, joka ilmensi Jumalan syvimässä olemuksessaan, kosmillisena Isänä, tähän meidän maailmaamme ja ihmiskuntaamme. Kristosofisessa sanomassaan P. E. julisti suuren Maailmanuskonnon alkaneen. Se on uskonto, joka ei sellaisenaan taistele ketään vastaan, vaan sulkee kaikki vanhatkin uskonnot itseensä. Se tekee tietoisesti työtä hyvässä, ja siten voittaa pahan. Voittaa pahan ensin sisäisesti, ja sitten ulkoisestikin. Sen varsinainen siveysoppi on P. E:n uudistama, selventämä ja täydellistämä Vuorisaarna. Sitten on P. E:n monipuolinen, syvälinen ja ainutlaatuinen muu kirjallisuus. Se on suuren Maailmanuskonnon pyhä kantakirjallisuus. Kokonaisuudessaan se on aarre, jollaista ihmiskunnalla ei ole ennen ollut. Eikä oikeastaan ole voinutkaan olla. Sillä vasta Logos Isänä kykeni antamaan täydellisen selvityksen elämästä. Niinhän P. E. jo eläessään sanoikin, että meidän ajallamme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu. Meidän tehtävämme on seurata P. E:n opetuksia, jotta mekin kohdaltamme oppisimme ratkaisemaan elämän pulmat.

IV

TUOMIO JA TEOSOFINEN LIIKE

Elämässä on moninaisia voimavirtauksia. Mutta määrättyllä tavalla ottaen tyydymme toteamaan, että elämässä on rakentavia ja hävittäviä voimia. Ihmisestä taas sanotaan, että hän on luomakunnan kruunu. Sitä se on esim. eläinkuntaan verraten. Eläinkunta toimii luonnon vaistojen varassa, mutta ihmiskunnalla on järki, jota se kykenee harkiten käyttämään. Niinpä ihminen kykenee etsimään yhteyttä elämän voimiin, joko rakentaviin tai hävittäviin, käyttäen niitä tarkoituksiinsa.

Nyt kysymymme: onko ihmiskunta yleensä kyennyt etsimään suhdetta rakentaviin voimiin, siinä pysymään ja siinä toimimaan? Tällöin täytyy vastata: vain harvat ovat siihen kyenneet. Sillä elämän rakentaviin voimiin liittyminen edellyttää, että me etsimme suhdetta sisäiseen Jumalaan, ilmentääksemme Isän rakkaustahtoa. Ja tällaisen asenteen ovat vain harvat ihmiset osanneet ottaa. Suuressa ihmiskunnassa ovat ihmiset jääneet valvomaan omia etujaan. He ovat pyrkineet määräämään ja hallitsemaan toinen toisiaan. Siten elämä on muodostunut keskinäiseksi kamppailuksi, taisteluksi, toistensa

tuhoamiseksi, sodaksi. Sota on tekemistä hävittävien voimien kanssa. Siinä on ollut monia kehitysasteita. Viimeisimpiä lienevät atoomipommit ym. sellaiset tuhovälineet.

Täten onkin tultu merkilliseen vaiheeseen. Kansat johtajineen ovat voineet tuntea voittajan varmuutta tuhovälineittensä tehon johdosta. Johan sellaisella pienellä atoomipommilla tuhottiin kokonainen suuri japanilainen kaupunki asukkaineen. Mutta tämän voitonvarmuuden rinnalla kansat johtajineen ovat alkaneet pelätä, että tässä on myös yleisen tuhoutumisen vaara. Siksi he ovat jo alkaneet neuvotella: eikö atoomiaseita pitäisi rajoittaa?

Synkintä tässä on, että uskontoa edustavilla kirkkoilla ei yleensä ole mitään todella ratkaisevaa neuvoa kansoille annettavana. Sillä kirkkojen oma historia on sotaisen verinen ja väkivaltainen. Kirkot ovat vajonneet sotaaisuuteen ja henkiseen tietämättömyyteen, niinkuin edellä on puhe ollut.

— — —

Tähän pimeäksi ja sotaisen väkivaltaiseksi menneeseen kristikuntaan viisaat sitten julistivat teosofisen sanoman. Teosofinen Seura perustettiin 17 p:nä marraskuuta 1875 New-Yorkissa, ja Suomessa perustettiin Ruusu-Risti 14 p:nä marraskuuta 1920. Näinollen lienee paikallaan sanoa, että niinkuin kirkko viettää tuomiosunnuntaitaan vuosittain marraskuussa, samoin on asiallista, että teosofisessa liikkeessä vietetään omaa tuomiopäivää vuosittain marraskuussa. On syytä tarkistaa omaa ja oman seuran menettelyä nähdäkseen,

onko osattu toteuttaa niitä toiveita ja päämääriä, joita Mestarit alunperin teosofiselle liikkeelle asettivat.

Voimme tyytyä pariin kolmeen sellaiseen teosofian julistamaan totuuteen, jotka jo riittävät asettamaan elämän täysin järjelliseen valoon. Ensimmäinen on oppi jälleensyntymisestä. Ihminen syntyy uudelleen ja uudelleen tänne ruumiilliseen elämään. Hänellä on siten tilaisuus kasvaa kohti inhimillis-jumalallista täydellisyyttä.

Toinen on oppi karmasta, syyn ja seurauksen laista: mitä kylvämme, sitä tulemme niittämäänkin.

Kolmas on oppi Mestareista. On Mestareita, jotka jo ovat saavuttaneet inhimillisen päämäärän, yksi toistaan korkeamman.

Nämä kolme suurta totuutta antavat elämään sellaisen valaistuksen, että kirkon karkea sijaissovitusoppi ja oppi loputtomasta helvetin piinasta osoittautuvat kerassaan väärinymmärretyiksi totuuksiksi.

Nyt nousee kysymys: miksi Mestarit julistivat teosofisen sanoman maailmalle? Oliko se vain oma tarkoituksensa? Vai pyrkivätkö Mestarit sillä johonkin?

Mestarit selvästi pyrkivät johonkin. Ensimmäinen tavoite oli, että ne ihmiset, jotka ihastuivat teosofian valoisaan sanomaan, liittyisivät yhteen, pannakseen siten alkuun jotain uutta ihmiskunnan yhteisessä sivistyselämässä.

Tässä mielessä perustettiin Teosofinen Seura. Seuralle laadittiin käytännöllinen ohjelma, jossa oli kolme lyhyttä kohtaa. Ensimmäisessä kohdassa luvattiin »muodostaa yleisen veljeyden ydin katsomatta rotuun, väriin, kansallisuuteen, uskontunnustukseen, yhteiskun-

nalliseen asemaan, sukupuoleen tai muihin ulkonaisiin rajoituksiin».

Mitä nyt on tuo »katsomattomuus»? Onko se piittaa-mattomuutta suhteessa ihmisten elämään ja maailman menoon? Ei, sitä se ei suinkaan ole. Se on ensiksikin selvä älyllinen toteamus siitä, että kaikki ihmiset ovat jumalallista alkuperää ja siis veljiä keskenään — huolimatta siitä, vaikkakin he täällä aineen maailmassa muodostavat kansoja, rotuja, yhteiskunta-luokkia jne. Ja yleensä nämä ryhmät: kansat, puolueet jne. ovat epäveljellisessä suhteessa toisiinsa. Yleensä ne kaikki ovat »omassa» asiassaan alttiit tarttumaan aseisiin. — Kun nyt Mestarit kutsuivat teosofiaan ihastuneita ihmisiä panemaan alkuun uutta inhimillisempää sivistystä, niin tuo »katsomattomuus» mihinkään sellaiseen rajoitukseen, joka eroittaa ihmiset ja kiihoittaa heitä taisteluhenkkeen, se oli oikeastaan suuri vapauttava sanoma: teosofit eivät tarvitse osallistua mihinkään ihmisten välisiin riitoihin, ei heidän taisteluihinsa, ei sotiinsa. Näinollen tuo »katsomattomuus» — oikein ymmärrettynä — oli suuri vapauttava julistus. Se sanoo: te ette tarvitse kuluttaa voimianne mihinkään ihmisten välisiin riitoihin, sotiin, taisteluihin. Miksi niin? Se on siksi, että teidän voimanne ja taitonne tarvitaan parempaan tehtävään: uuden, veljellisemmän, inhimillisemmän elämäntavan alkuunpanemiseen.

Tällöin teidän on ensiksikin valistettava mieltänne, selvennettävä tietopiiriänne »etsimällä totuuden ydintä, salaista jumalviisautta, mikä piilee kaikkien aikain uskonnoissa, mytologioissa, filosofisissa ja tieteellisissä järjestelmissä».

Ja kolmanneksi teidän on etsittävä itsestänne sitä korkeampaa minäännä, jonka yhteydessä te voitte kasvattaa itsessänne elävää veljeyden henkeä.

Tämä oli siis Mestareiden ensimmäinen tavoite: kasvattaa sellainen veljesjoukko, joka ei osallistu mihinkään ihmisten välisiin sotiin tai muihin riitoihin, vaan valistaa mieltään ja kasvattaa itsessään veljeyden henkeä, pannakseen siten alkuun uutta inhimillisempää sivistystä.

Toisena tavoitteena Mestareilla oli: saada teosofisen liikkeen avulla lunastetuksi ihmiskunnan pahaa karmaa, niin ettei suuri eurooppalainen sota pääsisi puhkeamaan. Jos teosofinen liike saadaan muodostumaan tarpeeksi voimakkaaksi ja tehtävästään tietoiseksi, niin Euroopan ei tarvitse vajota siihen ennenkuulumattomaan kauhujen mereen, johon sen verisen ja väkivaltaisen historian paha karma voisi sen syöstä.

Niinkuin tiedämme tämä Mestareiden toivo jäi toteutumatta. Teosofinen liike ei muodostunut niin voimakkaaksi ja tehtävästään tietoiseksi, ettei eurooppalainen sota v. 1914 olisi päässyt puhkeamaan.

Mutta sodankin puhjettua Mestareille jäi vielä eräs kaunis toivo. Toivo oli se, että jos tuo alkanut sota saadaan päättymään valkoisten voimien voittoon, silloin Euroopalle ja ihmiskunnalle voi koittaa rauhallisempi aika. Niinpä kun joutui johtavien teosofien kanssa keskusteluun sodasta, saattoivat he sanoa: »Tämä ei olekaan enää tavallinen sota, vaan tämä on sota itse sotaa vastaan. Siten tämä onkin viimeinen sota».

Ja nyt kysymme: miten sota olisi päättynyt valkoisten voimien voittoon?

Tällöin on selvästi ymmärrettävä, että valkoiset voimat eivät osallistu mihinkään sotaan. Ne ovat mustat voimat jotka keskenään taistelevat vallasta, nimitellen itseään valkoisiksi ja toisiaan mustaksi. Miten siis alkanut sota olisi voinut päättyä valkoisten voimien voittoon? Se olisi käynyt siten, että sota olisi päättynyt yleiseen väsymykseen, yleiseen heräämykseen ja avoimeen tunnustukseen siitä, että kaikki olemme erehtyneet, kaikki olemme tehneet väärin ryhtyessämme tällaiseen hirvittävään toistemme tappamiseen ja itsemme tapattamiseen. Sentähden »nuolkaamme kukin omat haavamme», ei mitään valtauksia eikä sotakorvauksia.

Jos näin olisi käynyt olisi se ollut valkoisten voimien voitto, ja ihmiskunnalle olisi koittanut rauhallisempi aika.

Mutta tässäkin toivossaan Mestarit pettyivät. Teosofinen liike osoittautui jälleen liian heikoksi, tehtävästään epätietoiseksi. Tai vielä enemmän: johtavat teosofit olivat vajonneet siihen käsitykseen, että ympärysvallat edustivat valkoisia voimia, keskusvallat mustia voimia. Ja he suorastaan yllyttivät teosofejakin liittymään sotaan ympärysvalltojen puolesta.

Näin oli teosofinen liike tullut johdetuksi täydelliseen harhaan. Sen piti muodostaa yleisen veljeyden ydin, mutta se ajautui veljeyden räikeimpään vastakohtaan, sotaan.

Sentähden teosofisella liikkeellä tuli nyt olemaan edessään matka Canossaan, niinkuin Pekka Ervast sanoi. Teosofisella liikkeellä — ja ennen kaikkea sen johtajilla — tuli olemaan edessään suuri herääminen, katuminen ja nöyrytyminen: kohtalokkaan erehdyksensä

avoin tunnustaminen ja uuden ajan alkaminen teosofisessa työssään. Pekka Ervast sanoi, että kun noin suuri ja kohtalokas erehdys tehtiin niin toivoisi, että se myös tunnustettaisiin ja korjattaisiin. Mutta erehdyistä ei ole vielääkään korjattu. Tämä ei ole yhdentekevää. Sillä jäihän ihmiskunta ilman sitä apua, jota Mestarit toivoivat voivansa sille antaa teosofisen liikkeen kautta.

— — —

Mutta teosofisella liikkeellä oli vielä toinenkin tehtävä. Johannes Kastajan tapaan sen oli oltava huutavanäänenä ihmiskunnan sielullisessa erämaassa, ja valmistettava tietä ja maaperää suuren Opettajan tulemiselle. Sekä maailmassa yleensä että teosofisessa liikkeessäkin odotettiin suuren Opettajan tuloa. Mutta johtavat teosofit tekivät taas tässäkin asiassa monta kohtalokasta erehdystä. Sellainen oli jo edellä puheena ollut luulo, että verisen sodan avulla valmistettaisiin tietä Kristuksen tulolle. Totuus oli tietenkin päinvastoin se, että sodasta kieltäytymällä ja teosofisen veljeysaatteen puolesta työtä tekemällä olisi valmistettu maaperää suuren Opettajan tulemiselle.

Pekka Ervast teki taas tässäkin asiassa perusteellista ja perinpohjaisinta työtä. Jo v. 1909, ollessaan Teosofisen Seuran Suomalaisen Osaston Ylisihteerinä, hän sanoi, että meidän päivinämme taas Jumala esiintyy maanpäällä. Esiintyy ihmeellisen Pojan ja Sanansaattajan kautta. Esiintyy suuri Opettaja, joka perustaa suuren maailmanuskonnon ja esittää sellaista, jota kukaties ei vielä milloinkaan ennen ole esitetty. Hän sanoi, että on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, kuinka suhtaudumme meidän ajallamme esiinty-

vään suureen Opettajaan, otammeko hänet vastaan, vai emmekö ota. Vieläpä hän sanoi, että Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut.

Voimmekin kysyä: mitä edellytyksiä meillä täytyi olla tunteaksemme uuden suuren Opettajan? Meillä täytyi olla selvyys siitä, mitä ennen oli ihmiskunnan historiassa tässä suhteessa, tässä Opettajan tulemisessa, tapahtunut. Niinpä kun Ruusu-Risti-seura oli perustettu 14 p. marrask. 1920, joutui P. E. erikoisella ponnella ja vakavuudella selvittämään näitä asioita. Kun jotkut arvelivat, että se on Jeesus Kristus joka tulee jälleen ihmisiä opettamaan, sanoi P. E.: Jeesus Kristus tuli jo. Hänessä tuli kosmellinen Kristus, Jumala Rakautena, Äitinä, tähän ihmiskuntaan. Eikä se myöskään voi olla joku tsoohan tai Boddhisattva, joka mahdollisesti ottaa jonkun oppilaansa ruumiin käytettäväkseen. Sillä hänen on vietävä Jumalan valtakunnan työtä eteenpäin siitä, mihin se Jeesus Kristuksessa oli tullut. Ja kun Jeesus Kristuksessa jo oli ruumistunut tämän aurinkokunnan kolminaisen Logoksen Poika-ryhmän johtaja, Kristukseksi nimitetty olento, joka Jordanin kasteessa yhtyi kosmilliseen Kristukseen, niin tuon odotetun ja jo tulleen suuren Opettajan täytyy myös olla Logos-olennon, voidakseen viedä Jumalan valtakunnan työtä eteenpäin siitä, mihin se Jeesuksen saavutuksessa tuli. Se täytyy olla itse Viisauden Jalokivi, itse aurinkokuntamme Keskus-Looshin Johtaja. Toisin sanoen sen täytyy olla tämän aurinkokunnan kolminaisen Logoksen Isä-ryhmän Johtaja, Isäksi nimitetty olento. Ja — niinkuin monissa kirjoissani olen asiallisen perustellusti esittänyt — sellainen suuri Opettaja oli Pekka

Ervast. Suuressa kokemuksessaan 21:llä ikävuodellaan hän yhtyi kosmilliseen Isään, joka hänessä ruumistui aivan tähän ruumiilliseen elämään asti. Ja kun sanotaan, että Opettaja tunnetaan opetuksestaan, niin P. E:n opetus on sellaista, joka menee vielä Jeesus Kristuksenkin opetusta ja saavutusta syvemmälle.

— — —

Nyt meidän on todettava lyhyesti seuraavaa. Meillä oli jo Pekka Ervastian eläessä suuri Opettaja keskuudessamme, ja meillä oli hänen julistamansa suuri Maailmanuskonto. Mutta yksi meiltä puuttui. Mikä? Meiltä puuttui sellainen ekleesia, seurakunta, veljespiiri, joka olisi ollut täysin tietoinen asiasta ja tehtävästä. Siksi P. E. ei voinut avata »Kadonnut sana» kirjassaan suunnittelemaansa kolmeasteista opetus- ja työohjelmaa. Vain ensimmäinen aste tuli avatuksi. Siksi hänen työnsä siirtyi uuteen vaiheeseen siten, että hän jätti ruumiillisen elämänsä ja lupasi tulla takaisin kahden vuoden kuluttua, jolloin työ jatkuisi.

Ja hän tuli takaisin siten kuin hän suurena Mestarina ja henkisenä todellisuutena saattoi tulla. Hän tuli niiden oppilaittensa tajunnan yhteyteen, joilla oli mahdollisuus oppia ymmärtämään häntä suurena Opettajana, ja jotka saattoivat ryhtyä työhön hänen kristosofisen sanomansa puolesta.

Täten saattoi P. E. näkymättömänä Voimana ja kaikki pulmat ratkaisseena suurena Opettajana sisästäpäin johtaa sitä kasvatus- ja valistustyötä, joka saisi muodostumaan ekleesian, ryhmän, veljespiirin, suuren maailmanuskonnon opetusten mukaisen.

Tässä P. E:n opetusten mukaisen veljespiirin muodostamisessa me Ruusu-Risti-seurana jouduimme kokeutukselle. Kykenemmekö muodostumaan P. E:n syvien opetusten mukaiseksi ryhmäksi, maailmanuskonnoksi, vai emmekö kykene? Siinä oli meidän kokeemme. Ja niin kävi, ettemme Ruusu-Risti-seurana siihen kyenneet. Osoittautui myöhemmin, ettemme Ruusu-Ristin johdossa olleet ymmärtäneet edes Jeesus Kristusta todellisella, käytännöllisellä tavalla. Myöhemmin kävi selville, ettei Ruusu-Ristin johdossa oltu ymmärretty eikä sulatettu P. E:n opetusta, että kristinusko alkaa aseettomuudesta. Siksi puuttuivat edellytykset P. E:n ja hänen opetustensa ymmärtämiseen.

Ja niin kävi, että Ruusu-Ristin Johto johti asiat siihen, että uudenvuodenpäivänä 1938 tehtiin päätös, jossa jäsenyydestä eroittamisen uhalla kiellettiin puhumastakaan siitä, että P. E. olisi tuo odotettu suuri Opettaja. Ja tässä päätöksessään R-R:tin Johto on yhä edelleen pysynyt — kaikesta huolimatta.

Tämän päätöksen vuoksi tilanne Ruusu-Ristissä on perin outo ja kummallinen. Siellä mieluisasti toistellaan, että P. E. on R-R:tin Perustaja-Johtaja. Mutta kun tuo Perustaja-Johtaja sanoo, että meidän päivinämme taas Jumala esiintyy maanpäällä, että esiintyy suuri Opettaja, joka perustaa suuren Maailmanuskonnon, ja että on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, kuinka tähän suureen Opettajaan suhtaudutaan; ja kun P. E. vielä lisäksi sanoo, että Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut — niin kaikesta tästä R-R:ti ja sen Johto ei tiedä mitään, ei edes tahdo tietää mitään! Niinpä on alettu odottaa uutta vuosisatalähettilästä,

huolimatta P. E:n selvästä sanonnasta, että suuressa uskonpuhdistuksen asiassa vuosisatasysäyksistä ei ole toivoa.

Niinkuin sanottu, tilanne R-R:ssä on outo, kummallinen ja ristiriitainen. Se jossain määrin muistuttaa kirkon suhdetta Jeesukseen. Kirkko pitää Jeesusta kirkkonsa perustavana keskushenkilönä, mutta kieltää Jeesuksen käytännöllisen opetuksen. Samoin Ruusu-Risti pitää P. E:tä Perustaja-Johtajanaan, mutta ei tahdo mitään tietää hänen keskeisen tärkeästä opetuksestaan.

Näin on R-R:ti oman tuomionsa alainen. Niinkuin on kirkko ja Teosofinen Seura. Ruusu-Ristilläkin on — P. E:n tavalla sanoen — edessään matka Canossaan, so. henkiseen heräämiseen ja toimintansa uudelleen järjestylyn.

P. E. sanoi aikanaan: »kyllä jättäisin T. S:n rauhaan, ellen sitä rakastaisi». P. E. rakasti totuutta, sitä totuutta, joka ihmisen vapaaksi tekee. Siksi hän puolusti totuutta maailman kansojen keskellä. Nin on meidän kaikkien tehtävä. Ellei meidän sallita tekevän työtä jossain järjestössä, sellaisessakaan, jota itse olemme olleet perustamassa, on meidän jatkettava työtä uusissa olosuhteissa.

Niin kävi P. E:lle, ja niin on käynyt meillekin. P. E. lupasi palata Egyptin ja Palestiinan matkaltaan kahden vuoden kuluttua, jolloin työ jatkuu. Ja niin kävi. P. E. palasi henkisenä todellisuutena, ja niin alkoi kristosofinen työ aatteellisen P. E:n Kannatusliiton nimellä. Ja vaikka Suomen kansa nykyisessä kulttuurissaan on riitainen ja eripurainen — kuten kyllä muutkin kansat —, joten P. E:kin huomauttaa, ettemme ole vielä mis-

sään asiassa yksimielisiä, niin kuitenkin olemme melkeinpä hämmästyksellemme huomanneet, että kristosofisella työllä on ollut juurtumisen mahdollisuutta Suomen kansassa. Olemmehan voineet julkaista melkoisen määrän kristosofista kirjallisuutta. Ja olemme panneet merkille, että kristosofisia esitelmäitsijöitä voi sunnuntaisin esiintyä kuudella ja seitsemälläkin paikkakunnalla Suomessa.

Tämä palauttaa mieleemme sen tosiasian, kuinka suuren painon ja arvon P. E. antaa vanhalle kalevalaiselle sivistykselle. Siinä esiintyy tietoa ja taitoa. Ja P. E. sanoo, että Väinämöis-Voimat tekevät yhä työtä Suomen kansan sisäisessä elämässä. Se on vain tämä väkivallalla tuotu valhekristillisyys ja muu vieras vaikutus, joka on jättänyt kansan henkiseen tietämättömyyteen ja tehnyt sen riitaiseksi ja eripuraiseksi. Mutta kun P. E:n johtamat kristosofiset voimat ja vanhat kalevalaisvoimat lyövät »kädet kätehen ja sormet sormien lomahan», niin silloin on maaperä mahdollinen P. E:n kristosofiselle sanomalle, suurelle maailmanuskonnolle.

P. E. mainitsikin jotain 20 vuodesta. Juuri ennen poismenoaan hän mainitsi, että nythän sitä voi elää vielä vaikka 20 vuotta. Se saattoi olla verhottua puhetta, niinkuin oli tuokin 2 vuoden matka Egyptiin ja Palestiinaan. P. E. saattoi ajatella, että vaikka me emme Ruusu-Ristissä päässeet täyteen selvyYTEEN siitä, mistä oli kysymys, niin työtä on jatkettava uudessa vaiheessa. Ja kun niin teemme, niin varmaankin jo 20 vuoden kulluttua on olemassa ekleesia, veljeskunta, joka on päässyt tietoiseksi siitä, mistä on kysymys. Siitä voi sitten työ jatkua entistä suuremmalla tietoisuudella. Sillä sil-

loin ei ole olemassa vain P. E. suurena ihmiskunnan Opettajana, ei vain suuri maailmanuskonto P. E:n kristosofisena sanomana, vaan on myöskin kristosofinen veljesryhmä, joka P. E:n näkymättömän johdon alaisena tekee työtä suuren maailmanuskonnon puolesta. Kun tämä työ pääsee ensin Suomessa oikein tietoiseen vauhtiin, voi se sitten päästä vaikuttamaan maailman muissakin kansoissa. Näinollen on yhä tietoisemmin jatkettava sitä työtä, jota tähänkin asti olemme yhteisin voimin tehneet. Kaikki henkisetkin saavutukset ovat työn ja ponnistuksen takana. Mutta sen takana on myös vapaus.

V

ELÄMÄNPUU

Teosofis-kristosofisessa sanomassa saamme syvälisen selvästi oppia ymmärtämään, että elämä on kauttaaltaan järjellisen lakisiteinen. Elämä toimii oman järjellisen olemuksensa mukaan.

Ja kun ihminenkin on järjellinen olento niin johtuu tästä, että ihmisellä täytyy olla järjellinen elämänkäsitys. Mutta ihmisellä voi olla joko täydellisempi tai vaillinaisempi elämänkäsitys. Voimmekin helposti jakaa ihmisten elämänkäsitykset kolmeen luokkaan. Ensimmäinen on se, joka on mahdollisimman lähellä elämän eli kaikkiallisen Isän Jumalan käsitystä, tai jopa on yhtä sen kanssa. Sellaista edustavat ja ilmentävät suuret Jumalan Pojat Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. Täydellisimpänä se käsitys esiintyy P. E:n kristosofisessa sanomassa.

Toisen luokan elämänkäsityksissä muodostaa sellainen ajatus, että Jumala on tyrannimaisen, vihaisen ja kostonhaluisen ihmisen kaltainen julmuri, joka saattaa menetellä aivan mielivaltaisesti. Tällaista elämänkäsitystä voimme nimittää järjelliseksi järjettömyydeksi.

Kolmanneksi on sellainen elämänkäsitys, että elämis-

sä kokonaisuudessaan ei ole mitään järkeä, ei järjellistä johdonmukaisuutta, vaan kaikki on pelkkää sattumaa. Siinä järki kieltää itsensä, tekee pilkkaa itsestään.

— — —

Siirrymme nyt aiheeseemme: Elämänpuu. Vanhan Testamentin alussa sanotaan: Ja Herra Jumala istutti paratiisin, ja asetti sinne ihmisen. Ja Jumala kasvatti kaikkinaisia puita, ja Elämänpuun keskelle paratiisia, niin myös hyvän- ja pahantiedon puun. Ja Herra Jumala sanoi: syö vapaasti kaikista muista paratiisin puista, mutta hyvän- ja pahantiedon puusta älä syö, sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman. Mutta ihmisen ei ollut hyvä olla, vaikka kaikki eläimet olivat hänen ympärillään. Sentähden Herra kaksinti ihmisen sukupuolisesti mieheksi ja naiseksi. Mutta sitten kävi niin, että kavalin eläin, käärme, houkutteli naisen syömään kielletystä puusta, ja nainen puolestaan vietti miehenkin niin tekemään.

Seuraukset olivat kohtalokkaat. Koko elämä tuli kuin saastutetuksi. Luonnollinen puhdas raikkaus hävisi. Maa alkoi työntää orjantappuroita ja ohdakkeita. Se kaikki tuli nyt paratiisin tilalle.

Kuitenkin ihmiskuntaa alettiin kasvattaa pois siitä alennuksesta, johon se oli joutunut. Siveellis-älyllinen kasvatus johti Jeesus Natsarealaisen syntymiseen, jossa kosmillinen Kristus ruumistui, antaen kokonaan uuden siveysopin. Mutta kirkossa tapahtui sitten suuri lankeemus. Kirkko meni selittämään ettei edes Jumalan Pojan johtama siveellinen kasvatus voinut saattaa ihmiskuntaa oikeaan suhteeseen Isään Jumalaan. Asia tuli jotenkin korjatuksi vain siten, että Jumalan Poika jou-

tui ihmiskunnan puolelta mahdollisimman julman rääkkäyksen alaiseksi. Tämä vasta lepytti vihastuneen Jumalan. Ja ihmiskunta saattoi pelastua uskomalla Golgatan veriuhriin siten kuin kirkko on sen kaavaillut. Kirkko jäi odottamaan maailmanloppua viimeisine tuomioineen, loputtomine helvetteineen ja taivaineen. Kirkko on ajanut itsensä kaavamaisten oppiensa ja uskomustensa umpikujaan. Siinä se edelleen neuvottomana sätkyttelee, haluamatta itse astua totuuden valoon, haluten mieluummin olla esteenä menossa oleville.

— — —

Meidän onkin nyt käännättävä Pekka Ervastian julistaman kristosofisen sanoman puoleen. Kysymme: mitä ovat nuo kaksi puuta. Elämänpuu ja hyvän- ja pahantiedon puu? — Kaavamaisen kirkon kasvatti saattaa ehkä kuvitella, että ne olivat kaksi tavallista puuta, ja että Jumala vain koetteli ihmisen tottelevaisuutta, kieltämällä syömästä toisen puun hedelmää.

Näin ei asia kuitenkaan ole. Voimme lyhyesti sanoa: nuo kaksi puuta edustavat kahta periaatetta. Elämänpuu edustaa r a k k a u t t a ja hyvän- ja pahantiedon puu i t s e k k y t t ä.

Mutta sitten on luonnollista, että nämä periaatteet pyrkivät personoitumaan joissain tajuisissa olennoissa. Ja ainakin tässä meidän maailmassamme asia on järjestyntyt siten, että hyvän- ja pahantiedon puu on se korkea jumalolento, joka on tämän maapallon hallitsija, tai sen entinen hallitsija, sen alempi minä, Saatana. Niin että kun on puhuttu vihastuvasta, kostonhaluisesta ja mielivaltaisesta Jumalasta, niin silloin on Jumalana palvottu Saatanaa. Näin on asia lyhyesti esitettyinä.

Elämänpuu on kosmillinen Logos, Jumala Rakkauden ja Voiman Majesteettiutena. Tätä Elämänpuuta on meidän maailmassamme joutunut ensikerran personoimaan Jeesus Kristus. Elämänpuu rakkautena tuli eetteritasolle ja ihmisten päivätietoisuuteen. Ihmisille tuli uusi läksy: oppia elämään siinä puhtaassa rakkaudessa, jossa Jeesus Kristus eli ja elää.

Tässä yhteydessä kiinnittämekin huomiotamme erään tapahtumaan Jeesus-lapsen syntymän aikana. Sanotaan: »Ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta kävi käsky, että kaikki maailma oli verolle pantava».

Nyt ei meidän tarvitse ajatella, etteikö tuollainen yleinen verollepano olisi voinut tapahtua Jeesuksen syntymän aikana. Mutta asialla voi olla syvempikin, tavallaan vertauskuvallinen merkitys; kuten on monilla muillakin Jeesuksen elämän yhteydessä sattuneilla tapahtumilla.

Lyhyesti sopinee sanoa näin: ihmisten oli opittava järjestämään elämänsä siten, että se oli kuin veronmaksua rakkaudelle, ihmisyyden kuninkuudelle. Meidän oli opittava uhrautumaan rakkaudelle. Tavallaan veronmaksua oli, kun ihminen ei enää vaatinut »silmää silmästä», vaan antoi sydämessään anteeksi veljiensä puolelta kärsimänsä vääryydet. Ja tavallaan veronmaksua oli, kun ihminen riensi nopeasti anteeksipyyttämään ja sovittamaan toisille ihmisille mahdollisesti aiheuttamansa loukkaukset. Siten tuli koko maailma ensikerran uudella tavalla asetetuksi verovelvolliseksi jumalallisen elämän edessä.

Mutta niin mullistava kuin Elämänpuun saapuminen

Jeesus Kristuksessa meidän ihmiskuntaamme olikin, ei se kuitenkaan riittänyt saamaan ratkaisevaa käännettä aikaan. Niinpä P. E. sanoo, että Karma jäi edelleen Saatanan käteen, ja että väkivalta uhkasi maapalloa kuoleamalla. Jotta tämä kuoleman uhka voitettaisi, täytyi Elämänpuun tulla tähän ihmiskuntaan ja maapallon fyysilliseen tasoon asti myös kosmillisena Isänä, Voimana ja Majesteettiutena.

Ja tämä on nyt tapahtunut meidän päivinämme. Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on tapahtunut; niinkuin P. E. sanoo, Jumala on taas meidän päivinämme esiintynyt maan päällä. On esiintynyt suuri ja ihmeellinen Jumalan Poika, Sanansaattaja, suuri Opettaja, joka tunnetaan opetuksensa laadusta. Se suuri Opettaja on Pekka Ervast, ja hänen opetuksensa laatu näkyy hänen kristosofisessa sanomassaan, perustamassaan suuressa Maailmanuskonnossa. Samalla on Karmakin jälleensyntymisen mystérioissa siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen.

Niinpä voimmekin sanoa, että koko maailma on jälleen asetettu uudella tavalla verovelvolliseksi ihmisyyden aatteen taivaallisen kuninkuuden edessä. Meidän on opittava järjestämään elämämme niin, että se on edelleen syvenevää veronmaksua Jumalalle, rakkauden Isälle.

Tämä syvenevä verollepano esiintyy kuin eräänlaisena tuomiona Jeesuksen ja P. E:n puheissa. Kun Jeesus puhuu seuraavasta suuresta tulemisesta, niin hän sanoo, että silloin Ihmisen Poika, Kuningas, astuu valtaistui-melleen, ja kansat jaetaan —kuvaannollisesti— oikealle ja vasemmalle. Pekka Ervast taas sanoo, että olem-

me tulleet aikaan jolloin kansoilta kysytään, tahdotteko elää vai tahdotteko kuolla.

Tämä on nyt uusi verovaatimus ihmiskunnalle, kansoille, kirkkoille ja henkisille seuroille. Kansojenkaan elämä ei saa enää olla kuin järjestyneen rosvojoukon elämää, jotka aina vaanivat tilaisuutta hyökätäksään toistensa kurkkuun. Elämä tavallaan puhuu kansoille ja kaikille yhtymille: te olette järkiolentoina jo niin kehittyneet, saaneet suuria luonnonvoimia haltuunne, että te kykenette erinomaisesti tuhoamaan omanne ja toistenne elämän. Sen te jo itsekin näette ja ymmärrätte. Siksi teidän täytyy herätä ymmärtämään, että tuhoutuminen ei ole elämän tarkoitus. Teidän järkenne on jo niin kehittynyt, että teidän täytyy kyetä luomaan yhdyskuntia, kansoja, valtioita, jotka eivät ole toistensa uhkana, vaan seisovat omilla jaloillaan, ovat tukena ja apuna toisilleen. Mikäli te kansoina ja valtioina näin järjestäydytte, sikäli te saatte elää. Muussa tapauksessa kansat ja valtiot saavat luhistua toinen toisensa jälkeen.

— — —

Palaamme jälleen paratiisin kertomukseen, mutta teemme sen aivan nykyaikaisen elämän kannalta. Palaamme yksilöön. Sillä vaikka kysymyksessä ovatkin ryhmät, kansat, valtiot ja kirkot, niin kaikkihan kuitenkin alkaa yksilöistä. Yksilöittäin meidän täytyy herätä. Yksilöittäin meidän täytyy valita hyvän- ja pahan-tiedon puun ja Elämänpuun välillä, Saatanan ja Kristuksen, Isän, välillä. Ihmisen täytyy ottaa kiinni itsestään ja sanoa: nyt en enää tahdo elää maailman mukana turhaan. Tahdon ja yritän ottaa elämän henkisesti ja siten kuin Jeesus Kristus ja Pekka Ervast sen opetuksis-

saan esittävät. Yritän ryhtyä seuraamaan heidän ohjeitaan, neuvojaan ja käskyjään.

Tällöin ihminen astuu puhdistuksen tielle. Hän joutuu kuin paratiisin kokelaaksi; jos nim. paratiisi-nimitystä tahdomme käyttää. Hän yrittää syventyä Vuorisaarnan käytännöllisiin neuvoihin, seuratakseen niitä itsekasvatuksessaan, toiminnallisessa elämässään. Ja luonnollisesti hän joutuu kokemaan jotakin. Hänen omasta eläimellisestä luonnostaan, astraaliruumiistaan, nousee kaikenlaista levottomuutta, himollisen pimeitä ja pahoja vaikutteita. Näitä pahoja vaikutteita vahvistavat maapallomme alemmat henkivoimat, julkiset ja näkymättömät. On niinkuin hyvän- ja pahantiedon puun Kristusta vastustavat voimat jotenkin hyökkäisivät hänen kimppuunsa. Hänessä herää ja hänessä herätetään epäilystä Vuorisaarnassa esitettyä elämänyymmärrystä kohtaan. Se muodostuu hänen erikoiseksi kokeekseen. Siinä kysytään, kumpi hänessä pääsee voitolle, luottamusko Mestariin ja Vuorisaarnan oppiin, vaiko epäily niitä kohtaan. Elämän tarkoitus on, että hän voittaisi epäilyksensä, että hän yhä täydellisemmällä ja yhä tietoisemmalla luottamuksella liittyisi Mestarin johtamaan henkiseen työhön.

Mutta asioita ymmärtääksemme on meidän nyt otettava huomioon sekin mahdollisuus, että ihminen ei ehkä voitakkaan epäilystään. Ja silloin on selvää, että kahden herran palvelemista ei voi loputtomiin jatkua. Ei voi jatkua sellainen kaksinaisuus, että samalla kun yrittää olla Vuorisaarnan Mestarin oppilas, samalla kuitenkin epäilee Vuorisaarnan opetusta. On ymmärrettävää, että ellei ihminen voita tätä epäilystään, niin epäi-

lys voittaa hänet. Hän voi tulla siihen, että hän kieltää Vuorisaarnan opin. Ja se on silloin hänen todellinen syntiinlankeemuksensa. Se on hänen henkinen kuolemansa. Jotkut lienevät sanoneet sitä henkiseksi itsemurhaksi. Paratiisi-kertomuksessa sitä sanotaan kuolemalla kuolemiseksi.

Nyt on huomattava, ettei kukaan ihminen ole noin vain kuin koneellisesti turvattu tuollaista syntiinlankeemusta vastaan. Sellainen voi sattua kenelle tahansa. Ja kun sellainen sattuu, silloin ihminen joutuu syömään oman persoonallisuutensa muodostamasta hyvän- ja pahantiedon puusta. Hän tulee itse itselleen kovin tärkeäksi.

Tämä on, niinkuin sanottu, todellinen syntiinlankeemus. Se on se, jota on sanottu enkelein lankeemukseksi.

Nyt tulee mahdolliseksi toinen lankeemus, lankeemus eläimelliseen himollisuuteen, sukupuolisuuteen ja muuhun. Siinä on useita asteita, joita ulkoisessa luonnossa kuvaavat esim. apinat ja petoeläimet. Meidän astraaliruumiimme ei enää puhdistu, ei kirkastu, ei inhimillisty, vaan siitä tulee meidän sisäinen paha henkemme, demonimme, perkeleemme, niinkuin P. E. sanoo. Meistä voi tulla kunnian- ja vallanhimoisia olentoja, väkivaltaisia julmureita, ihmispetoja.

Ja kaiken ohella ja lisäksi meistä voi tulla tuo luikerteleva, viettelevä käärme, kavalin kaikista kedon eläimistä. Ja kun ihmisestä sellainen tulee, silloin hän hyvin viisaan ja arvokkaan mukaisena liikkuu, ikäänkuin matelee, totuudenetsijän luona, koettaen kaikin tavoin herättää heissäkin epäilystä Vuorisaarnan siveysoppia

kohtaan. Siten hän palvelee pahuuden henkivaltoja, tuntee siinä saavansa kuin jotain nautintoa, vaikka se nautinto tulee hyvän- ja pahantiedon puusta.

— — —

On tarpeetonta tässä enempää kuvailla tuota nykyisesäkin elämässä tapahtuvaa syntiinlankeemuksen draamaa. Sillä edelläsanoitusta asia lienee jo käynyt ymmärrettäväksi. Tärkeätä on, että näemme ansat ja vaarat selvinä edessämme. Mutta vielä tärkeämpää on, että me nuo ansat ja vaarat voitamme. Ja ne me voitamme liittymällä tietoisesti ja täydellä luottamuksella Elämänpuuhun, rakkauden Jumalaan, Vuorisaarnassa esitettyyn Elämänpuun käytännölliseen hedelmään.

Tämän ohella on meidän muistettava, että ihmiskuntamme ja maapallomme on nyt elämässään siirtynyt aivan uuteen jaksoon. Tämä johtuu siitä, että Jumala kosmillisena Isänä on ruumistunut tähän ruumiilliseen elämään asti. Elämä on virittäytynyt entistä voimakkaampaan värähtelyyn. Se voima sysää ja kannustaa myös meitäkin entistä voimakkaampaan pyrkimykseen.

Samalla olemme Pekka Ervastilta saaneet niin syvälisen ja kaikki pulmat selvittävän elämäнкäsityksen hänen kristosofisessa sanomassaan, hänen Maailmanuskonnossaan, ettei sellaista ole milloinkaan ennen ihmiskunnalle annettu. Eikä sitä oikeastaan ole voitukaan antaa. Eiväthän Buddha eikä Jeesus Kristuskaan ole itse mitään kirjoittaneet. Vasta kun Logos kosmillisena Isänä itse ruumistui, oli hän vastuunalaisuudessaan itse oikeutettu, pätevä ja velvoitettu antamaan ihmiskunnalle täydellisen selvityksen elämästä. Ja sen me nyt olemme Pekka Ervastilta saaneet.

Näinollen voisimme itsellemme sanoa: miksi enää seuraisimme Saatanaa, miksi söisimme kuolemaa tuottavasta hyvän- ja pahantiedon puusta — kun Kristuskin, kun Isäkin, kun Elämänpuukin on meihin ja meidän keskuuteemme astunut. Siis entistä tietoisimpina työhön Pekka Ervastin aloittamassa suuressa Maailmanuskonnossa.

— — —

Esityksemme täydennykseksi ottakaamme vielä eräs paratiisikertomuksessa esiintyvä asia. Sillä Elämänpuun ja hyvän- ja pahantiedon puun ohella paratiisissa on myös »kaikkinaisia puita, ihania nähdä ja hyviä syödä». Nyt kysymme: mitä olivat, tai mitä ovat, nämä moninaiset puut paratiisissa silloin, kun ihminen tietoisesti yrittää syödä Elämänpuusta, seuraamalla Vuorisaarnan elämänymmärrystä?

Ainakin voimme sanoa näin: paratiisin muita puita, ihania nähdä ja hyviä syödä, ovat ne luonnonraikkaat nautinnot, joissa ei ole mitään himollisuutta. Ehkä keisimmän ja ylevimmän tällaisen puun muodostavat kauniit auringon nousut ja laskut. Kun Vuorisaarnan elämänymmärryksen omaksuvina oppilaina katselemme auringon nousua, niin koko olemuksessamme tunnemme, kuinka siinä väreilee taivaallista kauneutta ja voimaa. Siinä aivankuin saamme taivaallisen kutsun päiväiseen luomistyöhön. Eikä siinä näkemyksessä ja tunnelmassa ole mitään itsekästä eikä himollista. Kuitenkin tulemme sisäisesti piristetyiksi ja jotenkin kuin ravituiksi. — Hiukan toisenlainen tunnelma on kauniissa auringon laskussa. Taivaan lähetti, tai edustaja, aurinko, poistuu, herättäen meissä kaihon taivaallisten arvojen puoleen.

Päivän töissä väsyneinä mekin käymme levolle, jolloin taivaallinen kaiho auttaa meitä unielämässä nousemaan puhtaan järjen maailmaan. Herätäksemme taas aamulla virkeinä päivän työhön.

Tällaisiksi paratiisin puiksi voi meille muodostua koko jumalallinen luonto sellaisenaan. Sellaisia ovat kauniit maisemat puroineen, järvineen, jokineen, joissa koskien voima pauhaa. Sitä on liikkuminen metsässä, kuin jossain taivaallisessa pyhätössä.

Kaikista näistä tällaisista paratiisin puista ihminen voi virkistyksekseen nauttia ilman mitään itsekkyyttä, ilman mitään himoa. Ja samalla voimme tämän ottaa kuin viittauksena siihen, että meidän tulee pyrkiä kaikessa olemisessamme ja toiminnassamme sellaiseen tilaan, jossa ei ole mitään itsekästä eikä himollista. Siinä on oleva vain puhtaus, totuudellisuus ja rakkaus. Siinä on oleva vain uhrautuva, nöyrä ja palveleva tahto taivaallisen Isämme tahdon ilmentämiseksi Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Suhteemme kaikkiin ihmisiin on oleva sellainen, ettei siinä ole mitään itsekästä, ei mitään himollista. Olemme silloin toisillemme vaarattomia paratiisin puita. Olemme Elämänpuun oksia, oksia tai hedelmiä.

VI

BABYLONIALAISUUS NYKYAJASSA

Me nykyajan ihmiset olemme joutuneet elämään suurten mullistusten ajassa. Mullistelleet ovat kansat, valtiot ja yhteiskunnat. Toimeenpanijan osaa ovat siinä joutuneet näyttelemään armeijat, aseelliset joukot.

Sellaisenaan tämä kaikki on opettanut ihmisille ja kansoille ainakin sen totuuden, että aseellinen rauha on mahdoton. Jos aseellisia joukkoja ylläpidetään, johtaa se kuin luonnon välttämättömyydellä myös sotaan. Rauha edellyttää, että luovutaan armeijoista, ja järjestetään asiat inhimillis-jumalallisen luottamuksen pohjalle.

— — —

Nämä kansojen, valtioiden ja yhteiskuntien mullistukset ovat ulkonainen heijastus näkymättömässä maailmassa tapahtuneesta sisäisestä mullistuksesta. Sisäinen mullistus alkoi 13 p:nä lokakuuta 1896 Pekka Ervastin universaalisena uudestisyntymis-kokemuksena. Siinä alkoi suuri voimainmittely Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, jossa Mikael saavutti ratkaisevan voiton. Pekka Ervast on joskus sanonut, että suuri lohikäärme on astraalitaso sellaisenaan. Siinä ei vallitse totuus,

vaan on siinä mahdollista kaikki itsekkyyys, sellainen toiminta, jossa tarkoituksen annetaan pyhittää keinot. Astraalitasolla on mahtavia järjestöjä, jotka vastustavat Kristuksen, Logoksen, aurinkohengen työtä. Pekka Ervastissa ruumistui aurinkohenki, kosmillinen Logos Isänä. Hänessä Logos läpäisi voittajana astraalitason. P. E. joskus sanoikin, että on niinkuin suuri Jumalolento korkeuksista pyrkisi tähän ihmisten maailmaan. Sillä vaikka Logos jo on tullut, niin kuitenkin se yhä pyrkii, sillä eihän se vielä ole päässyt monienkaan ihmisten tietoiseen päivätajuntaan.

Pekka Ervast puhui myös uskontojen korkeammasta minästä. Tämä uskontojen korkeampi minä on inspiroinut kaikkia uskontoja, valmistaen siten mahdollisuutta päästäkseen aikanaan itse esiintymään. Niinhän ihmisenkin korkeampi minä inspiroi omia persoonallisuuksiaan, kunnes se suuressa vihkimyksessä yhtyy persoonalliseen minään, päästen siten päivätietoisesti toimimaan. Ja nyt Pekka Ervast puhuu meidän ajallamme esiintyvistä suuresta maailmanuskonnosta, sellaisesta uskonnosta, joka ei enää asetu toisten uskontojen rinnalle, vaan sisällyttää kaikki vanhat uskonnot itseensä. Ymmärrettävästi tämä silloin merkitsee, että uskontojen korkeampi minä on päässyt astumaan esille, sisällyttämään itseensä omat persoonallisuutensa, kaikki entiset suuret uskonnot.

Selvää on myös, että uskontojen korkeampi minä ei esiinny noin vain jossain aatteena, vaan sitä personoi suuri Jumalan Poika. Niinhän entisetkin uskonnot ovat esiintyneet jonkun suuren opettajan kautta. Mutta yksi asia: nuo entiset suuret opettajat, niinkuin Buddha ja

Jeesus Kristus, eivät ole itse varsinaisesti järjestäneet esittämäänsä uskontoa, eivät ole itse mitään kirjoittaneet. Uskontojen korkeampi minä ei vielä heidän kauttaan varsinaisesti esiintynyt. Sillä selväähän on, että vasta Logos Isänä varsinaisesti on ja ilmentää meidän aurinkokuntamme korkeampaa minää. Sentähden vasta hän saattoi ilmentää ja järjestää uskontojen korkeamman minän. Pekka Ervast on itse uudistanut Vuorisaarnan. Vieläpä hän on järjestänyt Mooseksenkin kymmenen käskyä. Vuosikymmeniä pitämissään esitelmässään ja kymmenissä kirjoissaan P. E. on ruumistuttanut uskontojen Korkeamman Minän.

Vielä on yksi asia otettava huomioon. Aurinkokuntamme korkeamman minän esiintyessä siirtyi myös Karma jälleensyntymisen mysteeriassa Saatanalta Kristuksen käteen. Siitä seurasi, että P. E. sai vuosikymmenien ajan tehdä työtä suuren maailmanuskonnon luomisessa. Joitakin aikoja aikaisemmin sellainen opettaja olisi tuhottu. P. E. aikanaan huomautti nimenomaan, että Leo Tolstoi jo ennakoi tätä uutta aikaa. Tolstoi esiintyi melkoisen ankarana aikansa kirkkoa ja valtiotaltaa vastaan, mutta häneen ei ruumiillisesti koskettu. Kuitenkaan Tolstoi ei ollut se, joka olisi ruumistuttanut uskontojen korkeamman minän. Sen teki vasta Pekka Ervast. Tolstoi oli valmistava työntekijä.

— — —

Tulemme nyt erikoiseen aiheeseemme: babylonialaisuus nykyajassa. Sillä luonnollisesti myös babylonialainen sivistys sisältyy P. E:n luomaan suureen maailmanuskontoon.

Tämä sivistys oli ulkonaisesti järjestetty tähtitieteelliselle eli astrologiselle pohjalle. Siinä otettiin huomioon koko aurinkokunta. Jokaiselle planeetalle oli pystytetty oma temppeli. Aurinko-temppeli oli keskellä, sitten Vulkanuksen, Merkuriuksen, Venuksen, Kuun, Marssin, Jupiterin ja Saturnuksen temppelit. Ne olivat siinä järjestyksessä ja suhteellisesti niiden välimatkojen päässä toisistaan, jossa ne taivaallakin esiintyvät.

Jokaiselle lapselle tehtiin horoskooppi ja senmukaan määrättiin, mihin temppeliin hän kuului. Seuraavissa jälleensyntymissä ihminen joutui joko samaan tai johonkin toiseen temppeliin, miten hänen syntymähoroskoopinsa kulloinkin osoitti.

Kunkin temppelin oppilailla oli erivärinen juhlapuku. Auringon temppelissä oli kullanvärinen, Vulkanuksen tulenvärinen, Merkuriuksen punakeltainen, Venuksen tummansininen, Kuun valkoinen, Marssin punainen, Jupiterin sinivioletti, Saturnuksen vaaleanvihreä juhlapuku.

Syventykäämme nyt näihin asioihin aivan oman elämämme ja P. E:n luoman suuren maailmanuskonnon kannalta. Ensin Auringon temppeli ja sen kultanvärinen puku.

Kulta ainakin kuvaa valtaa. Miten me nyt tähän kultanväriseen juhlapukuun pukeutuisimme? Tietenkin siten, että me suhtaudumme oikealla tavalla valtaan. On ensiksikin ymmärrettävä, että valta kuuluu Jumalalle, tässä meidän aurinkokunnassamme aurinkokuntamme Luojalle, Logokselle, Isälle. Voimme ymmärtää, että me, noin kuvaannollisesti, alamme pukeutua kultanväriseen pukuun silloin, kun me tietoisesti asetumme sille

kannalle, että meidän ainoa hallitsijamme on Jumala, että valta kuuluu yksin Logokselle, Isälle. Meidän valtamme on siinä, että me luovumme kaikesta valtaapyrkimyksestä ja yritämme aina parhaan taitomme mukaan palvella ja ilmentää Isän tahtoa. Niinhän P. E. opettaakin, että meidän on opittava olemaan tottelematta maailman auktoriteetteja, sen hirmujumalia. Meidän on kumartuminen vain sisäisen Jumalan edessä, sen todellisen Jumalan, jonka tahtoa ja viisautta P. E. kristosofisessa sanomassaan kaikkein täydellisemmin ilmentää.

Siirrymme nyt Vulkanuksen temppeliin ja sen tulenväriseen pukuun.

Lieneekö Vulkanus ollut Babylonin päivinä fyysillisesti näkyvä planeetta. Sellainen se ei ainakaan nykyään ole. Siinä temppelissä oli tulenvärisen puku. Miten me nyt siihen pukuun pukeutuisimme? Ymmärrettävästi siten, ettemme millään aistillisilla, himollisilla nautinnoilla yritä sammuttaa itsessämme toimivaa elämän tulta. Me luovumme aistillisista himonautinnoista, joten elämän tuli saa vaikuttaa meissä rakentavasti. P. E. sanoikin, että vaikka me luovumme himollisista aistinautinnoista, niin meille jääpi kaikki himoton nautinto, sellainen kuin kauniit auringon nousut ja laskut, mahtavat näköalat vuoristoissa, metsissä puroineen, järvineen, jokineen, koskineen. Kaikesta tästä voimme nauttia puhtaasti, himottomasti, rakentavasti.

Tulemme sitten Mercurius-temppeliin. Juhlapuku on punakeltainen. Tämä väriyhdistelmä on hyvin kuvaava, ja voimme siitä paljon oppia. Keltainen on puhtaan järjen eli totuuden väri. Me siis pyrimme pois kaikesta valheellisuudesta, vilpillisyydestä. Sensijaan me yri-

tämme aina menetellä ja pysyä totuudessa, rehellisyydessä, oikeamielisyydessä. Mutta maailman alempi elämä painostaa valheelliseen etuilemiseen. Tuntuu edulliselta alistua menettelemään salakähmäisen valheellisesti. Vieläpä se voi tuntua älykkään viisaalta. Sillä siten saavutamme arvoja, jotka meitä miellyttävät. Jos sensijaan vaatisimme itseltämme vilpitöntä rehellisyyttä, totuudellisuutta, oikeamielisyyttä, niin meistä voi tuntua, niinkuin elämä kävisi karuksi, kuivaksi, ilottomaksi.

Mutta tällöin on huomattava väriyhdistelmän punainen puoli. Punainen sellaisenaan edustaa rakkautta. Ja tässä yhteydessä se merkitsee, että meidän on opittava rakastamaan totuutta, rehellisyyttä, oikeamielisyyttä. Kun me elämme P. E:n ilmentämässä suuressa maailmanuskonnossa, niin me opimme rakastamaan totuutta, rehellisyyttä. On kuin joutuisimme toveriliittoon totuuden hengen kanssa. Me opimme ihailemaan, kunnioittamaan ja rakastamaan totuuden henkeä. Ja kun me sitä rakastamme, silloin me jaksamme. Sillä me jaksamme sitä mitä me rakastamme. Kun me rakastamme totuutta enemmän kuin mitään valheella ja vilpillä saavutettua, silloin olemme uskollisia totuudelle. Tyydymme elämään rakastamamme totuuden kanssa vaikka kuinka vaatimattomissa ja yksinkertaisissa oloissa miehuimmin, kuin valheen kanssa loistossa ja mukavuudessa.

Seuraava on Venus-temppeli. Juhlapuku siinä oli tummansininen.

Miten me nyt P. E:n luomassa suuressa maailmanuskonnossa kasvattaisimme itseämme tässä Venus-temppelissä? Mikä meissä on se ominaisuus, joka tum-

mentaa sinisen värin? Se on persoonallinen tunne-elämä. Meillä voi olla tunne-elämä voimakasta, mutta tummaa. Se ei ole puhtaasti ja suorasti myötätuntoinen, vaan siinä helposti pulpahtaa esiin kateus, mustasukkaisuus jne. Ja se voi vaikuttaa meidän ajatuksiimme, puheeseemme ja toimintaamme. Siksi meidän on turvauduttava taivaansiniseen, sellaiseen tunne-elämään, joka osaa suhtautua kaikkeen ilman kateutta, puhtaan myötämielisesti. Meidän täytyy sanoa omalle tunteellemme: ei mitään kateutta, ei loukkaantumista, vaan vilpittömyyttä, puhdasta myötätuntoisuutta.

Sitten tulee järjestyksessä Kuun temppeli, jossa oli valkoinen juhlapuku.

Oikeastaan tässä pitäisi olla Maan temppeli, mutta sitä ei ollut, joten Kuu, Maapallon edellisen ruumistuksen häviävä jäte, joutui edustamaan myös Maata.

Oikeastaan tähän Kuun temppeliin päättyy ensimmäinen suurempi jakso pyrkijän elämässä. Sillä onhan Mars-planeetta jo Maan radan ulkopuolella.

Miten me nyt totuudenetsijöinä ja alkaneessa suuressa maailmanuskonnossa joudumme Kuun temppeliin, pukeutuaksemme valkoiseen pukuun?

Me alamme joutua Kuun temppeliin ja alamme pukeutua valkoiseen pukuun silloin, kun heräämme huomamaan tehneemme jonkun kohtalokkaan virheen. Me joudumme katumuksen tilaan. Tuollainen katumuksen tilaan joutuminen vaikuttaa meihin jotenkin hillitsevästi. Meidän täytyy tarkistaa itseämme, sanoa itsellemme: sellaista ei saa enää jatkua.

Joskus tällainen katumus tulee niin voimakkaaksi, valtaa ihmisen niin kokonaan, että ihminen jää loppu-

iäkseen syrjäänvetäytyväksi katumuksentekijäksi. Sellaisia on esiintynyt julkisessa elämässä historian näytämöllä. Oikeastaanhan nämä tällaiset katumuksentekijät ovat luostarilaitoksenkin aloittaneet.

Katumus sellaisenaan on luonnollinen, oikea ja välttämätön tila ihmiselle, joka huomaa joko oman heikkoutensa tai varomattomuutensa vuoksi, tai toisten ihmisten yllyttämänä joutuneensa valheeseen, epäsiveellisyyteen, pyhitettyyn murhaamiseen sodan muodossa jne. Katumus on silloin perinpohjainen tilinteko oman itsensä kanssa, erehdyksestään luopuminen ja puhtaamman elämäntavan omaksuminen.

Ottakaamme tässä erikoisesti ajatellaksemme sel-laista rikkomusta, jota maailma kirkkoineen, yliopistoi-neen ja valtioineen ei edes pidä rikoksena, vaan pitää sitä päinvastoin erittäin kunnioitettavana hyveenä. Nim. sodan muodossa järjestettyä murhaa ja ryöväystä. Onpa kirkossakin oltu vahvasti sitä mieltä, että sodassa kuolleet sotilaat lentävät suoraapäätä johonkin autuaalliseen taivastilaan. Mutta tämän väitteen valheellisuus alkaa meidän ajallamme paljastua. Se paljastus tapahtuu kahta tietä. Ensiksi suurten Opettajien opetuksena. Niinpä P. E. mm. sanoo, että kasarmikulttuuri on palautumista alkuperäiseen raakuuteen, ja että sodassa kuollut sotilas ei voi mennä edes persoonalliseen taivaaseen, ennenkuin hän on luopunut viimeisestäkin sota-ajatuksesta.

Toista tietä sodan rikollisuus paljastuu sodassa olleitten mutta henkiin jääneitten ihmisten kautta. Erittäin tyypilliseksi on tässä muodostunut sen miehen kohtalo, joka tuli heittäneeksi atomipommin suurehkoon japani-

laiseen kaupunkiin, tuhoten sen sekä sen asukkaat. Jos tämä mies olisi itsekkin sodassa kaatunut, niin hänhän olisi yksi kaikkein suurimpia sankareita. Mutta nyt pä allekirjoittanutkin sai eräästä suomenkielisestä julkaisusta lukea, että tuo mies elää eräässä ranskalaisessa luostarissa, katuviien munkkien keskuudessa, jossa hän on turhaan rukoillut sielullensa rauhaa.

Tämäkin on kuin Jumalan tuomio kaikille niille piispoille, paaveille, professoreille ja valtiomiehille, jotka puolustavat sotalaitosta ja sotaa, jotka sotia järjestävät ja niihin ihmisiä yllyttävät ja velvoittavat. Tämä on Jumalan tuomio kaikille niille ihmisille, jotka ovat sodan pyhyiden ja välttämättömyyden lumoissa. Ja vaikka tämä Hiroshiman pommittaja joutuu olemaan kuin johonkin korokkeelle joutunut sotilasvalheen paljastaja, niin hän ei suinkaan ole ainoa sotilasvalheen elävä, onneton uhri. Sotien jälkeen on hänen kaltaisiaan onnetomia ihmisiä paljon kaikissa maissa. Niitä on paljon Suomessakin. Kun he itse avautuvat luottamukselliseen keskusteluun niin he sanovat, että heidän elämänsä on koko sodanjälkeisen ajan ollut yhtä helvettiä. Monet heistä ovat sortuneet epätoivoisiin tekoihin.

Tämä sotasankarien onneton tila onkin yksi merkki siitä, että olemme siirtyneet uuteen aikaan. Totuus, Jumalan tuomio, on alkanut astua entistä tehokkaampana ihmisten sisäiseen ja myös päivätietoiseen elämään. Katkerissa kokemuksissa on käynyt selväksi, että meidän ei sovi leikitellä elämänvoimien kanssa. Elämänvoimien väärinkäyttö avaa helvetit, sisäiset ja ulkoiset.

Sananen vielä niille onnettomille sodan uhreille, jotka Hiroshiman pommittajan tavoin turhaan rukoilevat sie-

lullensa rauhaa. Sellainen rukous on itsekästä ja siis turhaa siihen asti, kunnes tehdään täydellinen ratkaisu sotakysymyksessä. Ja tässä ratkaisussa on kaksi puolta, kielteinen ja myönteinen. Kielteinen on selvyys siitä, ettei enää milloinkaan osallistu sotaan. Myönteinen lähete viisaitten ajatuksesta: »niin paljon kuin olemme tehneet ihmiskunnassa pahaa, niin paljon täytyy meidän tehdä ihmiskunnassa hyvää».

Hiroshiman pommittajakin voisi tehdä nämä molemmat ratkaisut. Hän voisi sanoa itselleen: »milloinkaan en enää osallistu sotaan. Mutta nyt minä jätän tämän luostarin ja menen kertomaan ihmisille, mitä minä sodassa olemiseni seurauksena olen joutunut kokemaan. Minulle on täydellisesti selvinnyt, että sota on rikos, että ihmisellä ei ole oikeutta tappaa toista ihmistä». Ja tämä mahdollisuus on jokaisella sodassa olleella ihmisellä. Se menetelmä avaa hänelle tien toimivaan elämään.

— — —

Tämä onkin jo siirtymistä Mars-temppeliin, jossa oli punainen puku. Ihminen riisuutuu kaikista aseista, kantaa sitä ristiä, että tekee työtä aseettoman elämänymärryksen puolesta. Ja me olemme ihmiskuntana tulleet jo niin pitkälle, että me voimme ja meitä kutsutaan tekemään tämä ratkaisu huolimatta siitä, olemmeko nykyisessä ruumistuksessa olleet ensinkään missään sodassa mukana. Sillä voimmehan ottaa oppia toisten kokemuksista ja Viisaitten opetuksista. Ja nyt P. E. sanoo, että kristinusko alkaa aseettomuudesta. Jopa saamme kuulla, että kansojakin inspiroi voimakkaasti

ajatus: meidän on luovuttava aseista ja järjestäytyttävä keskinäisen luottamuksen pohjalle.

Tätä ajatusta ruumistuttavat totuudenetsijäin ryhmät P. E:n aloittamassa suuressa maailmanuskonnossa. Ne ovat kuin pienoiskansoja, Jumalan valtakunta pienoiskoossa, jotka sitten yhä kasvavat. He rakastavat totuutta, Mestarin kristosofista sanomaa, ihmisyyden sanomaa, ja järjestäytyvät sen mukaan.

Näin tulemmekin Jupiter-temppeliin, jossa oli sinivioletti juhlapuku. Sininen on taivaan väri, jumalallisessa kolminaisuudessa Isän väri, kun taas punainen on Pojan ja keltainen Pyhän Hengen väri, niinkuin muistan P. E:n joskus sanoneen. P. E. sanoi myös, että Jupiter on kylväjäin koulu. Näinollen me P. E:n luomassa maailmanuskonnossa joudumme valmistavasti kokemaan Jupiter-vaikutusta silloin, kun yritämme ennakkoluulottomasti ja mahdollisimman selvästi ja asiallisesti syventyä P. E:n kristosofiseen sanomaan. On tärkeätä, ettemme madalluttaisi P. E:n uudistamassa Vuorisaarnassa esitettyä moraalia silloin, kun mekin joudumme esitelmissämme ja kirjoituksissamme tekemään Jumalan valtakunnan kylvötyötä.

Vielä oli babylonialaisessa järjestelmässä Saturnus-temppeli, jossa oli vaaleanvihreä juhlapuku.

Miten me nyt P. E:n luomassa suuressa maailmanuskonnossa tuohon babylonialaiseen Saturnus-temppeliin suhtaudumme? Yksinkertaisesti siten, että me aina pidämme elämän ja kuoleman rinnan silmäimme edessä siten, että elämä aina voittaisi kuoleman.

Vihreä on mm. kevään väri. Kun keväällä lumi sulaa, niin viimevuotiset nurmikot näkyvät harmaina,

kuolleina. Kun sitten harmaaseen nurmikkoon puhkeaa uutta ruohoa, niin keto näyttää harmaan-vihreän kirjalta. Siinä näkyy kuolema ja elämä samalla kertaa. Mutta vähitellen ruoho kasvaa, ja keto saa kokonaan nuorehkon vihreän värin. Elämä on siinä voittanut kuoleman — seuraavaan talveen saakka.

Näin on ihmiselämänkin laita. Eläessämme aineellisessa ruumiissa, on siinä vain elämä näkyvissä. Mutta näkymättömällä tavalla meihin sisältyy monia edesmenneitä ruumistuksia. Ja niitten aikaansaannokset vaikuttavat meihin karmana, ehkä huonona ja hyvänä. Mutta meidän koulunamme on oppia voittamaan kuolema elämällä. Sillä ohjelmaamme kuuluu kuolemattomuuden saavuttaminen.

— — —

Näin ymmärrämme babylonialaisuuden esiintyvän nykyajassa. Mutta Babylonin päivien jälkeen on kosminen Logos Poikana ja Isänä, Rakkauden ja Voiman Majesteettiutena tullut Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa tähän ihmiskuntaan, tähän fyysilliseen tasoon ja ihmisten päivätietoisuuteen. Nyt meillä on oppaanamme P. E:n uudistama ja täydellistämä Vuori-saarna, ja koko hänen kristosofinen kirjallisuutensa. Siitä meidän tulee pitää kiinni, siihen syventyä ja sitä seurata. Silloin kaikki muu seuraa siinä ohella, vähemällä puuhalla.

VII

EGYPTILÄISYYS NYKYAJASSA

Teosofis-kristosofinen sanoma on tuonut meille totuuden tiedon valoa. Me näemme yhä selvemmin, että meillä on kaksi jumalallista koulua, on alempi eli pahan koulu ja ylempi eli hyvän koulu. Pahan koulun Jumalakin on ihmisen kaltainen, ja vieläpä huonon ihmisen kaltainen, joka suuttuu, vaatii verikostoa, yllyttää murhiin ja ryöväyksiin sotien ja teloitusten muodossa. Ja sitten kaikki päättyy paikalleen jähmettyneeseen helvettiin, jossa ihmissielut saavat loputtomasti kitua. Tuon hirmujumalan oikeustajunta vaatii sellaista hyvitystä, jotta hän voisi joittenkin suosikkiensa kanssa nauttia yhtä loputonta autuutta.

Kaiken tämän järjettömyyden ja hirviömaisyyden ohella on kautta aikojen kuitenkin kuulunut toinen ääni, vaikka paljon hiljaisempana ja meluttomampana, joka sanoo, että tässä ihmiskunnan elämässä on lopulta hyvää pääsevä voitolle. Ihmiskunnassa pääsee esille se todellinen Jumala, joka ei ole koskaan suuttunut, vaan antaa aurinkonsa nousta kaikille. Vähitellen ihmiskunnassa pääsee esille se Jumalan valtakunta, jossa kaikkiallisen Isän rakkaustahtoa ilmennetään.

On merkille pantavaa, että vaikka Vanhassa Testamentissa joku Herra yhtenäen yllyttää sotaan ja verikostoon, jopa kokonaisen kansan tai heimon tuhoamiseen, niin kuitenkin joku profeetta uneksii ja kuvailee sellaista aikaa, jolloin »susi ja lammas käyvät yhdessä laitumella, ja leijona syö ruohoa niinkuin raavas» (Jes. 65:25). Tuollainen olotila eläinten keskuudessa tietenkin edellyttää, että ihmiskunta on lakannut riitelemästä, sotimasta, verta vuodattamasta. Niinkuin apostolikin sanoo: »sillä luomakunnan harras ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmestymistä» (Roomal. 8:19). Kristikunta ei vaan ole kyennyt antamaan mitään arvoa omissa pyhissä kirjoissaankaan esiintyville kauniimmille ajatuksille ja lupauksille. Ja niinhän kirkko onkin kokonaan kieltänyt oman Mestarinsa käytännöllisen siveysopin.

— — —

Pekka Ervastian opetuksiin syventymällä voimme luoda lyhyen katsauksen ihmiskunnan historiaan hyvän koulun kannalta aina nyt alkaneeseen suureen maailmanuskontoon asti.

Koko vanha liitto on kestänyt miljoonia vuosia. Siinä on ihmisiä kasvatettu jonkinlaiseen moraaliseen ryhtiin. Sotilasuhri oli hyvin määräävä. Oli sankarillista uhrata elämänsä taistelussa. Vaikka joku profeetta saattoikin uneksia ajasta, jolloin susi, leijona ja lammas voivat olla laitumella häiritsemättä toisiaan, niin pieni ja huomaamaton oli kuitenkin niiden ihmisten joukko, jotka osasivat asettua aseettomuuden kannalle. Vasta kun kosmellinen Kristus, Jumala, Logos rakkautena ruumistui Jeesus Natsarealaisessa tähän ihmiskuntaan,

vasta sitten saattoi sankari-aatteessa tapahtua perinpohjainen muutos. Vaikka ihmiskunta yhä käy sotaa, niin Jeesuksesta alkaen sotiminen ja sodassa kuoleminen ei enää ole sankariutta, vaan se on kuin ihmisyyden ja järjen pilkkaa. Niinpä on kiintoisaa lukea kun Nobel-palkinnon saanut kirjailijamme F. E. Sillanpää sanoo, että sodassa kuoleminen on kaksinkertaisen narin kuolema. Sankari Jeesuksen jälkeen on se ihminen, joka riisuutuu kaikista aseista, kieltäytyy sodasta silläkin ehdolla, että hänet sentähden tapetaan. Onhan selvää, että paljon suurempaa rohkeutta vaaditaan ihmiseltä joka kulkee aseettomana, kuin siltä, joka aseistettuna kulkee. Pelkuri tarttuu aseisiin.

Selviö on siis tämä: Jeesuksen jälkeen sankari on se, joka kieltäytyy aseista ja mieluummin antaa tappaa itsensä. Niinkuin tekivät ensimmäiset kristityt. Kunnes kaikki meni sekavaksi senkautta, että kirkko meni liittoon valtion kanssa; jolloin kirkkokin alkoi vainota niitä, jotka kieltäytyivät aseisiin tarttumasta.

Jeesus nähtävästi aavisti ja näki, että niin tulisi hänen sanomalleen käymään. Tämä kuulostaa hänen puheistaan kuvaillessaan seuraavaa suuren Jumalan Pojan tulemistä. Hän sanoo, että löytyneekö siihen aikaan uskoa maanpäällä. Ja nyt tämä suuri tuleminen on meidän ajallamme tapahtunut. Jeesus Kristuksen ja hänen seuraajainsa työ ja marttyyrien veri on tämän suuren tapahtuman tuloa valmistanut. Nyt on Jumala kosmillisena Isänä, Voimana ja Majesteettiutena astunut tähän ihmiskuntaan. Nyt on mahdollista muodostua tämän tavallisen ihmiskunnan keskuuteen maailman alusta asti suunnitteilla ollut Isän valtakunta, niinkuin Jeesus asiaa

kuvailee. Pekka Ervast sanoo tämän asian niin, että alkaa muodostua ryhmiä, joissa suuri elämänvoima vaikuttaa. Muodostuu suuri maailmanuskonto, sellainen, joka sulkee sisäänsä kaikki vanhat uskonnot puhdistettuina ja nostettuina sille tasolle, jossa ne kaikki ovat yhtä.

— — —

Siirrymme nyt tähän yhtymis-asiaan. Edellä oli jo puhe babylonialaisuudesta nykyajassa. Nyt syvennymme egyptiläisyyteen samassa mielessä. Sekin kuuluu P. E:n Suomessa aloittamaan suureen maailmanuskontoon.

Menemme siis suoraan asiaan. Yhtenä erikoisuutena egyptiläisessä sivistyksessä oli sfinksi, jonka ruumis oli osaksi ihmisen, osaksi eläimen. Sfinksi uhkasi niellä jokaisen, joka ei osannut vastata sen tekemään kysymykseen.

Nyt voimme kysyä: mitenkähän sfinksi esiintyy nykyisessä sivistyksessämme? Voimme huomata sen ainakin kahdella tavalla, nim. sivistyksemme yhteydessä ja ihmistä koskevana. Sivistyksemme kokonaisuudessaan, ja uskontoa edustava kirkkomme erikoisesti on tuollainen ihmisen ja eläimen sekoittuma arvoitus. Vaikka olemme ihmisiä, niin ihmisyydellä ei ole suurtakaan arvoa. Kirkon valtapyrkimyksissä ihminen on selitetty olevan vain kuin maan mato, jota on voitu käyttää sodassa kanuunan ruokana. Leijonan ja tiikerin johdolla siinä esiintyvät kaikki eläimelliset voimat, aina viekkään luikerteleavasta käärmeestä alkaen. Niinpä jos joku nuorukainen on syventynyt Mestarin ihmisyyttä edustavaan oppiin ja on omassatunnossaan herännyt

tajuamaan, että hän ei voi tappaa, ei voi mennä sota-
väkeen, toisia tappamaan ja itseään tapattamaan, niin
pappi on lähetetty häntä käärmeen viekkaudella lumoa-
maan, jotta nuorukainen luopuisi Mestarin opista, luo-
pui ihmisyydestään, ja lähtisi suden tavalla murhaa-
maan. Tällaista on sattunut aivan meidän päivinämme.

Tällaisena sfinksinä esiintyy siis kirkko omassa kes-
kuudessamme. Ja me olemme ihmisinä, totuudenetsi-
jöinä, kutsutut tämän sfinksin arvoituksen ratkaisemaan.
Sillä muuten se nielee meidät. Ja miten me sen arvoi-
tuksen ratkaisemme? Asia on nykyään niin, ettei meillä
ole oikeastaan muuta keinoa ratkaista asiaa, kuin luo-
pua kirkosta. Kirkko on karkoittanut johdostaan todel-
lisen ihmisyyden, todellisen Kristuksen, Kristuksen to-
dellisen opin. Sellaisena kirkko ei johda ihmisiä elä-
mään, vaan se johtaa laveata tietä kuolemaan. Siksi
meidän on pakko jättää kirkko ja lähteä seuraamaan
Vuorisaarnan Kristusta. Sillä me emme tarvitse tyytyä
vain ns. siviilirekisteriin, vaan meillä on tilaisuus liittyä
siihen ihmisyyden uskontoon, joka nyt esiintyy P. E:n
kristosofisena sanomana. Meillä on tilaisuus liittyä
P. E:n aloittamiin ja johtamiin kristosofisiin ryhmiin.

Toisena sfinksinä esiintyy jokainen ihminen itse itsel-
leen. Kristosofinen tietous auttaa meitä tämän arvoi-
tuksen selvittelyssä. Se selviää kun ymmärrämme kuo-
lemanjälkeistä elämää. Asia on lyhyesti seuraava. Ta-
valliselle ihmiselle käy kuoleman jälkeen niin, että kor-
keampi minä erkanee hänestä ja vetäytyy puhtaan jär-
jen taivasmaailmaan. Alempi minä ja koko persoonalli-
suus kaikkine eläimellisyyksineen jää tuonelaan, kiiras-
tuleen, helvettiin, jossa saa kokea kaiken eläimellisyy-

den ja epäinhimillisyyden tuottamat puhdistuksen tuskat. Sitten seuraa persoonallinen taivas, jonka jälkeen persoonallinen minä yhtyy korkeampaan minään, tai siitä yhtyy niin paljon kuin on yhtymisen arvoista, muun osan jäädessä tuonelaan, haamuna ja liekkiönä häviämään. Sitten korkeampi minä synnyttää itsestään uuden persoonallisuuden, joka lapsena alkaa maisen vaelluksensa.

Näin meille selviää, mikä on oman sfinksimme arvoitus ja sen ratkaisu. Ratkaisu on siinä, että täällä ruumiissa eläen etsimme Mestarin johdolla yhteyttä korkeampaan minäämme, voittaaksemme itsessämme eläimen kaikissa sen muodoissa, luikertelevastä käärmeestä aina suteen ja leijonaan saakka, ja kasvaaksemme ihmissyydessä.

Tulemme sitten hierofantti-kohtaukseen pyramiidin pihalla. Pyrkijä tapaa hierofantin. Heidän katseensa yhtyvät ja pyrkijä sisäisesti tajuaa: tuon katseen takana on totuus.

Me joudumme tällaiseen kohtaukseen kahdellakin tavalla. Meille voi sattua sellainen selvyiden tai kirkastuksen hetki, jolloin syyn ja seurauksen laki, karma, astuu kuin avattuna totuutena järkemme silmien eteen: elämässä vallitsee kaikkinäkevä karma, joka mittaa jokaiselle tekojensa ja ansioittensa mukaan. Niinpä voitaneekin sanoa, että karma on meidän ensimmäinen opettajamme, mestarimme, hierofanttimme.

Sitten on toinen tapa joutua hierofantin eteen. P. E. puhui Palestiinassa sattuneista kahdesta tällaisesta tapauksesta. Nuori Stefanus joutui kerran kuuntelemaan Jeesuksen puhuvan. Heidän katseensa sattuiivat yhty-

mään ja Stefanus ymmärsi: tuossa on totuus, Jumala on rakkaus. Toinen tapaus sattui Stefanusta kivitettäessä. Nuori Saulus — jonka vartioitavaksi kivittäjät olivat vaatteensa jättäneet — seisoj siinä lähellä. Kivitettävänä oleva Stefanus käänsi päänsä Saulukseen päin, jolloin heidän katseensa yhtyivät. Saulus hämmästyí ja ajatteli: mikä ihminen tuo on, joka noin kuolee. Ja vaikka Saulus yritti olla edelleen uskollinen väkivaltaiselle juutalaisuudelle, niin hän ei kuitenkaan ollut enää aivan sama mies. Se muodostui hänelle kuin valmistukseksi Damaskos-kokemukseen.

Tällainen hierofantti-kohtaus on mahdollinen tänäkin päivänä. Niinpä allekirjoittanut joutui sen kokemaan suhteessaan Pekka Ervastiin.

Hierofantti-kohtauksen jälkeen pyrkijä saa vielä palata kaupunkiin. Sillä henkinen elämä on aina vapaaehtoista; vaikkakin se on ihmiselle lopulta oleellista ja välttämätöntä. Siksi joudumme jälleen hierofantin eteen. Hierofantti avaa Isis-jumalattaren patsaassa olevan oven ja sanoo: Tästä ovesta eivät mene hullut eivätkä pelkurit. Vielä voit palata.

Mitä tuo hulluus tässä merkitsee? Miten hulluus voisi tulla esteeksemme? Asia on niin, että maailma, tai lähin ympäristö, leimaa meidät hulluiksi, kun me todella lähdemme Vuorisaarnassa viitoitetulle ihmisyyden tielle. Ja jos me emme jaksa maailman arvostelua voittaa, niin tiemme on pystyssä, ovi suljettuna. Siksi on maailma jätettävä omiin arvosteluihinsa. — Toinen este on pelkuruus. Niinpä emme voi tulla todellisiksi kristityiksi, emme kykene ratkaisemaan sotakysymystä, emme kääntämään miekkaamme ristiksi, jos pelkäämme marttyyri-

kuolemaa. Meidän täytyy olla aivan rauhallisia suhteessamme marttyyrikuolemaan — jos tahdomme sodasta kieltäytyä, jos tahdomme Kristuksen seuraajiksi tulla.

Tulemme sitten ensimmäiseen saliin, jonka seinillä on kuvattuna peljättäviä eläinpäitä. Sali on pimeä ja papit valaisevat sitä lyhdyillään. Sali on tavallaan meidän oma sisäinen olemuksemme. Se kuvaa sellaista sielullista tilaa, jota on nimitetty m.m. ensimmäiseksi kynnyksen vartijaksi, joka on eläimellisen ruma. Meidän muinaisuutemme on eläimellisten himojen ja niiden aiheuttamien tekojen kyllästävä. Nyt se alkaa karmana purkautua, ja me saamme ihmetellä, mitä kaikkea meidän sisällämme piilee. Mutta papit selittävät ja valaisevat lyhdyillään, so. kristosofiseen kirjallisuuteen syventymällä saamme selvyyttä ja valaistusta asioihin. Niinpä tämä kuvaakin sielumme puhdistumista.

Sitten papit viittaavat pimeään ahtaaseen käytävään huomauttaen, että siitä menee tie mysteerioon. Meille jää pieni lamppu käteen lähtiessämme yksinään kulkemaan ahtaassa käytävässä. Lamppu on se valo, minkä me kristosofisesta sanomasta olemme jaksaneet sulattaa. Se liittyy siihen valoon, mikä meidän omassatunnossamme vaikuttaa. Siten me aina myös yksinään selvittelemme käytännöllisen elämän pulmaa. Vaikka me yhdeltäpuolen lukeudumme kristosofiseen ryhmään — joka kuuluu asiaan —, niin toisella tavalla me yksilöinä samalla olemme aina yksin, yksin Jumalamme, omantuntonne ja järkemme edessä ja niiden kanssa. Yksin ja omalla vastuullamme meidän on ratkaistava sotakysymys ja muut elämämme pulmat. Siten käytävässä kulku

merkitsee, että me yritämme tehdä käytännöllisen elämämme kristosofiseksi.

Tulemme sitten käytävän päähän, joka päättyy syvään kuiluun. Ymmärrämme silloin: tuollaiseen kuiluun päättyy ihmisen elämä — ovathan vainajien helvetitkin maanpinnan alapuolella — jos hän elää vain persoonallista, itsekästä elämää, jos hän on aineen lumoissa, jos hän pelkää köyhyyttä ja ahnehtii rikkautta.

Tämän pyrkijä eräässä kohdassa selvästi oivaltaa. Siksi hän nostaa katseensa ylös ja näkee kädensijat, joihin tarttumalla voi nousta ylös toiseen saliin. Hän nousee siinä ajatuksessa, että hän ei omista mitään, vaan on kuin taloudenhoitaja, jonka on kaikesta tili tehtävä, ja että hän voi alistaa aineen mahdin palvelemaan Mes-tarin tekemää ja johtamaa henkistä työtä.

Toinen sali on koristeltu kauniilla kuvapatsailla, joiden merkitystä pappi selittää, ja jotka kuvaavat moninaisia voimia, joita pyrkijä on saava käyttöönsä. On kysymyksessä toinen kynnyksenvartija, joka päältäpäin on kaunis, mutta hienostuneesti itsekäs. Siihen saamme taas papeilta, kristosofiselta kirjallisuudelta, selitystä ja valaistusta.

Tässä salissa me totuudenetsijänä olemme noin ulkonaisesti silloin, kun me olemme houkuttelevassa suhteessa ulkonaiseen maailmaan. Siinä ovat komeat kirkot, siinä politiikka, siinä tieteet ja taiteet. Noin päältä katsoen se on arvokasta, kaunista ja houkuttelevaa. Ja pyrkijä huomaa itsessään vastaavia ominaisuuksia, kykyjä ja taipumuksia. Eikö hänkin siis voisi antautua yleisen kulttuurin palvelukseen?

Mutta pyrkijä ymmärtää jo, että vaikka ulkonainen sivistys mahtavine pyhättöineen, yliopistoineen, moninaisine instituutteineen, valtioineen ja valtaistuimineen on komean houkuttelevaa, niin kuitenkin se on — Jeesuksen tavalla sanoen — kuin kuolleitten luilla täytetty sentähden, että se on epäilevässä ja kielteisessä suhteessa itse ihmisyyteen, siihen ihmisyyden sanomaan, jonka Kristus Vuorisaarnassaan esittää.

Siksi pyrkijä painuu toiseen pimeään käytävään. Tietämättömyys on hänen pimeytensä. Hän tietää sen, ettei hän vielä ratkaisevalla tavalla tiedä ihmisyyden totuutta. Mutta hän aavistaa, että sellainen tieto on saavutettavissa. Voimme sanoa, että se on tämän aavistuksen tuli, joka loimuaa käytävän toisessa päässä.

Nyt tulemme mustan lammikon partaalle, jonka yli on kahlattava. Ja mikä on tuo lammikko? Se on kaikki se epäily ja kielteisyys, mikä vallitsee edellä kuvatussa toisessa salissa ihmisyyttä kohtaan, ihmisyyttä edustavan Mestarin oppia kohtaan. He pelkäävät joutuvansa hukkaan, jos he ihmisyyden Mestaria ja hänen Vuorisaarnassa esitettyä oppiaan tutkisivat, siihen syventyisivät ja sen opin mukaan omaa elämäänsä ja toimintaansa ohjaisivat. Siinä epäilyksen ja kielteisyyden mustassa lammikossa kristikunta kahlaa. Mutta totuudenetsijä ymmärtää, että tuon lammikon yli on mentävä, sen toiselle rannalle päästävä. Täydellinen luottamus Mestariin on saavutettava.

Tämä epäilyksen voittaminen on tavallaan viimeinen koe. Eikä kuitenkaan. Sillä nyt pyrkijä joutuu kauniiseen saliin, jossa hän kohtaa nubialaisen kaunottaren. Jos hän jää tuon kaunottaren lumoon, on hän epäonnis-

tunut, ja jää pyramiidin elinkautiseksi orjaksi. Mutta jos hän työntää lumoojattaren luotaan, on hän voittanut, ja hänelle voi alkaa todellinen vihkimysten koulu.

Mikä on nyt tämä nubialaisansa? Se ei suinkaan tarvitse olla sukupuolisen lumon ansa, vaikka se saattaisi sitäkin olla. Ansa on siinä, että kun pyrkijä on jotakin kokenut, tekee hän siitä itseensä nähden liian suuret, tai paremminkin väärät, johtopäätökset. Hän luulee tehneensä ihan ainutlaatuisen löydön. Hän selittää, ettei tarvitse mitään opettajaa, ei Mestaria eikä opetuslapsiutta. Jokainen olkoon oma itsensä. Jokainen toimikoon oman ymmärryksensä mukaan.

Tämä on erehdys. Tämä on kohtalokas ansa. Sellaiset luulot meidän on omasta itsestämme työnnettävä syrjään. Jumala yksin ja todellinen Mestari on oleva meidän Johtajamme ja Opettajamme, ja me kaikki olemme Korkeimman oppilaita ja keskenämme veljiä. Ja syvällisin, inhimillisin ja jumalallisin opetus esiintyy nyt P. E:n kristosofisena sanomana. Siinä ilmenee maailmanuskonto, uskontojen korkeampi minä. Se sisällyttää itseensä egyptiläisyyden ja kaikki vanhat uskonnot. Isän uskonto sisällyttää itseensä kaikki sekä Pojan että Pyhän Hengen uskonnot. Ja juuri siten se on suuri Maailmanuskonto. Se kutsuu meitä kaikkia yhteistyöhön kanssaan. Siten muodostuu Isän valtakunta, muodostuu ryhmiä, kuvaannollisesti puhuen, Valtaistuimen oikealle puolelle. Ne ryhmät kasvavat, kun niihin jatkuvasti siirtyy yksilöitä vasemmalla puolella olevasta, epäilevästä ja kielteisestä maailman kulttuurista. Autamme todellista Hierofanttia tehdessämme ryhminä ja yksilöinä työtä P. E:n kristosofisen sanoman puolesta.

VIII

EGYPTILÄINEN RENESANSSI SUOMESSA

Pekka Ervast puhui useasti ja velvoituksella siitä, kuinka egyptiläinen sivistys pyrkii jälleensyntymään Suomessa. Hän sanoi, että egyptiläinen sivistys sen kukoistusaikana oli valoisaa ja kaunista. Yksinpä ihmisetkin olivat kauniita. Ilmasto oli lämmin ja aurinkoinen. Siellä ei satanut juuri lainkaan. Niili tulvillaan kostutti maan ja piti sen hedelmällisenä.

Ja P. E. jatkoi, että kohtalo ja luonto Suomessa pyrkii samoihin päämääriin. Ilmasto pitäisi tulla lämpimäksi. Liiallinen sataminen saisi jäädä. Luonnolla on kyllä omat keinonsa, miten se kaiken tämän järjestää. Mutta tässä on myös omat esteensä ja vaikeutensa. Ja ne ovat siinä, että kansan pitäisi ensin myös sielullis-älyllisesti lämmitä ja valaistua. Kansan pitäisi herätä antamaan entistä enemmän arvoa ihmisyyden aatteelle. Meidän pitäisi vapautua puolueriidoista ja kaikesta riitaisuudesta. Meidän pitäisi oppia ymmärtämään olevamme kansakokonaisuus, jotka yhteisin voimin täyttäisimme meille kuuluvaa kansallis-inhimillistä tai inhimillis-jumalallista tehtävää. Silloin Suomen ilmastokin voisi muuttua lämpimäksi ja kauniiksi.

Tämän suuntaisia yrityksiä on Suomen luonnossa jo tapahtunutkin. Mutta siinä on tullut syksyjä ja takatalvia samassa suhteessa kuin kansankin elämässä on veljeys ja ihmisyyys tappioita kärsinyt. Kuitenkin hyvien voimien yritys asioiden korjaamiseksi jatkuu, ja siihen yritykseen me olemme jokainen kutsutut osallistumaan.

— — —

Nyt kysymme: onko tämä egyptiläisen sivistyksen pyrkimys päästä jälleensyntymään Suomessa jokin irrallinen ilmiö, vai sisältyykö se ihmiskunnassa vaikuttavaan samansuuntaiseen suureen periaatteeseen? Selviö on tietenkin se, että elämässä vallitsee yleinen jälleensyntymisen periaate. Niinkuin ihminen syntyy tänne maiseen elämään jälleen ja jälleen, samoin tapahtuu kaikessa muussakin luonnossa. Niin tapahtuu kansojenkin elämässä. Kansat ovat jonkun sisäisen aatteen ilmentäjiä. Tämä aate on ruumistuneena kansan näkymättömyydessä johtajassa, kansallishaltiaassa, niinkuin Pekka Ervast opettaa. Kansallishaltia innoittaa kansaansa toteuttamaan sitä aatetta minkä hän, kansallishaltia, selvimmin näkee. Kansa yrittää siten kuin osaa. Aikanaan kansa kuolee, häviää, vaikkakin päämääränä on, että kansakin saavuttaisi kuolemattomuuden. Sitten kansa jälleensyntyy uudelleen jossain.

Ja nytpä muistan teosofisista kirjoista lukeneeni, että muinaiset Rooman, Kreikan ja Karthagon kansat olisivat jälleensyntyneinä Englannin, Ranskan ja Saksan kansoina. Omasta puolestani en osaa tähän sanoa mitään. Mutta kun katselemme asiaa ulkoapäin, aivan käytännölliseltä kannalta, niin näyttää niinkuin olisi selvä aatteellinen yhtymä noiden entisten ja nykyisten

kansojen välillä. Kun ajattelemme muinaista Roomaa ja nykyistä Englantia, näemme niissä laillisuuden, oikeuden ja turvallisuuden periaatteen ilmentymistä; vaikkakin se sitten madaltui pyrkimykseksi maailmanvaltaan, toisia kansoja hallitsemaan. Yksinpä englantilaiset teosofitkin ovat esittäneet sellaisen merkillisen näkökannan, että Englannin pitäisi saada hallita ja johtaa maailman kansoja. Kansojen ja ihmiskunnan yleinen veljeys sotkeutui heiltä kokonaan Englannin maailmanvallan lumoon.

Kun sitten ajattelemme muinaista Kreikkaa, tulee mieleemme taiteellisen ja filosofisen kauneuden periaate. Mutta samaa on sanottava myös myöhemmin esiintyvistä Ranskasta. Kreikan tavalla Ranskakin on saavuttanut taiteen alalla erikoisen lumousvoiman. Ja myös ranskan kieli saavutti kunniapaikan hallitsevissa hoveissa.

Muinainen Karthago taas teki itsensä tunnetuksi ahkeruudellaan ja taidokkuudellaan talouselämän, teollisuuden ja kaupan alalla. Samoin on Saksasta myös sanottu, että siellä on ollut taloudellinen säästäväisyys, ahkeruus ja taidokkuus jotain erikoista.

— — —

Tämä kansojen jälleensyntymisen ymmärtäminen on sellaisenaan asiallista ja välttämätöntä. Näemme, kuinka jotkut, sanoisimmeko enkelihyveet, elähyttävät ja innoittavat kansoja heidän pyrkimyksissään, heidän yhteiskuntiaan luodessaan. Totuudenetsijöinä näemme sitten syvemmälle. Ymmärrämme, että se on ihmisyyden periaate, johon elämä kansoja kannustaa. Se on ihmissyys, jonka täytyy päästä valtaan ja johtoon. Ja se on

veljesrakkaus, joka on todellista taidetta ja kauneutta. Todellinen ahkeruus, teollisuus ja kauppa on sitä, että me opimme vaihettamaan maalliset arvot henkisiin arvoihin, luodaksemme siten Jumalan valtakunnan maanpäälle. Niinpä kansat sortuvatkin — ihmisyydetömyyteensä. Muistakaamme, että Euroopan syntymisessä vaikutti myös Jeesus Kristuksen esittämä ihmisyyden periaate. Ovathan Euroopan kansat pitäneet itseään kristillisinä kansoina. Mutta kristillisyyks on jäänyt vain nimelliseksi. Olemme vajonneet itsekkyyteen, väkivaltaan, sotaan ja sortoon. Niinpä on alkanut näyttää, niinkuin Euroopan kansat yleensä olisivat tulleet lukunsa päähän ja täyttymykseen. Onko niiden nyt siis vuorostaan luhistuminen kansojen näyttämöltä? —

Sellainen mahdollisuus on. Mutta on myös toinen mahdollisuus. On yleensä aina kaksi mahdollisuutta. Ja tätä toista mahdollisuutta voisimme nimittää uudestisyntymisen mahdollisuudeksi. Käytännössä se merkitsee Euroopan Yhdysvaltojen muodostamista. Sellaisen muodostaminen vaatii Euroopan kansoilta suurta nöyrytystä, suurta järkevöitymistä. Mutta ovathan jotkut Euroopan valtiomiehetkin tulleet jo sanoneeksi, että Euroopan Yhdysvaltojen muodostamisessa on Euroopan pelastus. Ja ehkei Englantikaan enää entiseen tapaan vastusta Euroopan yhtenäistymistä. Ehkä Englantikin on jo jotain tässä suhteessa oppinut. Mutta kaikkihan riippuu Euroopan kansoista itsestään. Heidän on vakavasti syvennyttävä asiaan ja nähtävä, kumpi tie vie elämään, kumpi kuolemaan. Nykyinen tila vie kaaokseen. Sitävastoin Euroopan Yhdysvaltojen muodostaminen avaa Euroopalle uuden elämisen vaiheen.

— — —

Mutta me emme voi jäädä odottamaan Euroopan Yhdysvaltojen muodostumista. Meidän on täällä pohjolassa jatkettava uuden sivistyksen luomista. Siksi siirymme jälleen Egyptin ja Suomen asiaan. Kysymme: mikä muinaisella Egyptillä ja nykyisellä Suomella on yhteistä ja erikoista? — Mennäksemme asian ytimeen sanomme ja näemme, että muinainen Egypti ja nykyinen Suomi ovat suurten juurirotujen välissä, kuin siirtoliike entisestä uuteen, kuin pienoismalli siitä, mitä uusi suuri juurirotu sitten suuremmissa puitteissa toteuttaa. Sellaisena siirtoliikkeenä oli muinainen Egypti 4. ja 5. juurirodun välillä. Samanlaisena siirtoliikkeenä on nykyinen Suomi 5. ja 6. juurirodun välillä.

Jospa yrittäisimme jotenkin valaista asiaa. Otamme vastaavan esimerkin rakennusosalta. Yleensä arkkitehti tekee ensin piirustukset. Piirustuksissa on helpompi tehdä korjauksia, kuin jos ne korjaukset tehtäisi vasta rakennusta rakennettaessa. Onpa tullut tavaksi tehdä piirustusten lisäksi vielä puinen pienoismalli tulevasta rakennuksesta. Siinä voi vielä selvemmin saada näkyviin poistettavat virheet ja ne tavoitteet, joihin pyritään.

Nyt voimme ajatella — jos tällaista puhetapaa voi käyttää —, että Egypti tavallaan muodosti tuollaisen pienoismallin 5. suurta juurirotua varten, ja Suomi, Suomen sivistys, tulisi muodostamaan pienoismallin 6. suurta juurirotua varten. Näissä pienoismalleissa saadut kokemukset, huonot ja hyvät, ovat sitten jumalien ja Mestareiden käytettävänä suuren juurirodun johdossa, sen työssä ja toiminnassa.

Egyptiläinen sivistys on hyvin vanhaa. Se on atlantilaisen sivistyksen suoranaista jatkoa. Vaikkakin hindulaisuus Intiassa muodostaa 5. juurirodun I:sen alarodun, ja babylonialais-kaldealaisuus ja egyptiläisyys toisen alarodun, vieläpä egyptiläisyys saattaisi psykologisesti kuulua 3:teen alarotuun, niin kaikesta huolimatta egyptiläisyys oli — niinkuin Pekka Ervastkin sanoi — suoranaista jatkoa neljännen eli atlantilaisen juurirodun sivistykselle. Tämä ajatushan muuten esiintyy P. E:n Kalevalan Avaimessakin. Kalevala on perua muinaiselta atlantilais-egyptiläiseltä ajalta. Kalevala onkin kansojen eeposten joukossa aivan omaa laatuaan. Yksinpä kreikkalaisten Iliaskin on melkeinpä yksinomaan, ellei kokonaan, aseellisen taistelun kuvailua. Kalevalassa sensijaan esiintyy luovan sanan jumalallisinheimillinen mahti. Kalevala onkin ilmeinen kulttuuri-silta muinaisen Egyptin ja nykyisen Suomen välillä.

Muuten Vettenhovi-Aspa teki aikanaan vakavaa tutkimustyötä osoittaakseen, että muinaisen Egyptin ja nykyisen Suomen välillä on myös kielellinen yhdyssilta. P. E. antoi arvoa Vettenhovi-Aspan työlle; vaikkakaan hän ei itse siihen tutkimustyöhön osallistunut. P. E. odotti, että tavalliset tiedemiehemme olisivat jatkaneet V-A:n työtä. Vasta senjälkeen hänkin olisi voinut sanoa sanansa asiassa.

P. E. puhui myös muinaisen Egyptin ja nykyisen Suomen välisestä inheimillisten jälleensyntymien sillasta. Niinpä Suomen kansallishaltia Väinämöinen oli mukana muinaisen Egyptin kulttuurityössä. Ja P. E. antoi ymmärtää, että sekä hän että ainakin jotkut niistä, jotka nyt ovat työskennelleet tai työskentelevät Suomessa,

ovat aikanaan olleet jälleensyntyneinä vanhassa Egyptissä. Näinollen Egyptin ja Suomen välillä on myös karmallinen silta.

Ja sitten tärkeä asia. Egyptin pyramiidissa toimi hierofantin johtama mysteeriokoulu. Näinollen Egyptin sivistys oli tavallaan hierofantti-johtoinen. Sillä hallitseva farao kunnioitti mysteeriokoulua. Tällä seikalla on nyt vastaavaisuus Suomessa siten, että korkein hierofantti, kosmillinen Logos Isänä, on ruumistunut Suomessa ja on itse elämällään, esitelmillään ja kirjoillaan luonut ja esittänyt suuren maailmanuskonnon, sellaisen, jollaista ei milloinkaan ennen ole ihmiskunnalle esitetty. P. E. itse nimittää sitä kuudennen suuren juurirodun uskonnoksi, johon sisältyy myös seitsemännen juurirodun ihanne.

— — —

Nyt otamme tässä yhteydessä puheeksi pari erikoista asiaa. Ne ovat kaksi elämän omaa mysteeriota, syntymisen mysteeri ja kuoleman mysteeri. Oikea suhtautumisemme niihin tulee yhä kriittisemmäksi. Sillä me olemme omavaltaisesti sekaantuneet kumpaankin. Olemme kummassakin mysteeriössä paljon syntiä tehneet. Kuoleman olemme ottaneet väärällä tavalla omiin käsiimme. Olemme hävittäneet kuoleman pyhyiden. Olemme melkein tulleet siihen, ettei ole oikein pyhää eikä kunniallista kuolla noin vain luonnollisella tavalla. Kunniallista on ollut kuolla toisiamme murhaamalla ja itseämme tapattamalla kunniankientillä, suurissa ja pienissä sodissa. Täten on kuoleman jumalallinen pyhyys ja arvokkuus hävitetty, vedetty lokaan, tehty kuin pilan esineeksi.

Tästä alennuksesta meidän on päästävä. Niinpä muinaisessa Egyptissä oli eräs valistunut farao, joka jo yritti palauttaa kuolemalle kuuluvan pyhyiden. Hän yritti vapauttaa kansansa sotalaitoksesta. Yritys epäonnistui. Mutta yritys oli kuitenkin tehty. Ja kun nyt egyptiläinen sivistys pyrkii jälleensyntymään Suomessa, niin luonnollisesti Egyptissä tehty ylevä yritys pyrkii jo karmallisestikin uusiintumaan. Niinhän Pekka Ervast sanoikin, että Suomen tehtävä tulee olemaan täydellinen, vapaaehtoinen ja itsealoitteellinen aseista riisuutuminen. Ja hän lisää, että jos joku kansa, vaikkapa Suomen kansa tämän tekee vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan, silloin se kansa tämän tekonsa kautta on julistautunut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä. Meidän onkin muistettava, että ihmiskunnan jumalallisen kehityksen tila on nyt aivan toinen kuin Egyptin päivinä. Kosmillinen Logos Poikana, Äitinä eli Rakkautena tuli Jeesus Kristuksessa tähän päivä tietoiseen ihmiskuntaan. Ja nyt meidän päivinä Jumala on tullut vieläkin ratkaisevammin ihmiskuntaan. Pekka Ervastissa tuli kosmillinen Logos Isänä, Voimana ja Majesteettiutena aivan tähän ihmiskunnan ruumiillisen tason päivä tietoisuuteen. Seurauksena oli myös, että Karma jälleensyntymisen mysteeriössä siirtyi Saatanalta Kristuksen käteen. Sentähden sotakysymyksen ratkaisu, aseista riisuutuminen, on nyt tullut ajankohtaiseksi. Se on tullut sekä mahdolliseksi että entistä velvoittavamaksi. Suomessa syntynyt suuri maailmanuskonto tukee sekä yksilöittäin että kansojen pyrkimystä aseettomuuteen. Sillä P. E:n luoma ja esit-

tämä maailmanuskonto on aseettomuuden kannalla, ja se rakentaa pahanvastustamattomuuden kulmakivelle.

Näinollen on luonnotonta, että ihmiset ainakaan nyt enää jatkavat sotaa, tuota järjestettyä murhaa ja ryöväystä.

Ja on häpeäksi, on kaksinkerroin häpeäksi kansoille, että ne kohtelevat kuin rikollisina niitä ihmisiä, jotka omantuntonsa vaatimuksesta ja Mestarin esittämää Vuorisaarnan oppia seuraten kieltäytyvät sodasta ja sotapalveluksesta.

Toisena erikoisena asiana mainitsimme syntymisen mysterion. Senkin me olemme suuressa määrässä alentaneet himollisen nautiskelun ja jopa kuoleman kuopaksi. Pekka Ervast sanookin, että vainajien maailmassa ovat eniten kansoitettut ne helvetit, jotka johtuvat sukupuolivoimien väärinkäytöstä.

No niin. Nyt me saamme kuulla H. P. Blavatskylta ja Pekka Ervastilta, että me ihmiset tulemme ruumiillammekin sillätavoin muuttumaan, että kuudennessa juurirodussa emme enää ole jaetut miehiin ja naisiin, vaan olemme kaikki samanlaisia. Ruumiillisesti ihmiset syntyvät jollain uudella, luonnon itsensä keksimällä tavalla. Ja P. E. lisää, että meillä alkaa jo olla kiire, ettemme joutuisi pulaan silloin, kun ei enää ole kahta sukupuolta.

Mitä tämä kiire merkitsee, mihin se meitä kutsuu ja velvoittaa?

Se kutsuu ja velvoittaa sukupuoliseen puhtauteen ja veljesrakkauteen. Päämäärä on, että me niin elävöidymme sukupuolettomassa veljesrakkaudessa ja taivaasten valtakunnan työssä, että sukupuoleton elämä on

meille luonnollinen elämä. Kuitenkin tällainen pyrkimys on oleva itsealoitteellisen vapaaehtoista. Sukupuolinen avioliittokin on nyt vielä asiallista. Sillä vain äidin ja isän välityksellä voimme toistaiseksi tänne syntyä.

Mutta olemmeko naimisissa tai naimattomina, tulee meidän ihmisinä elää siveellisesti puhdasta ja rakkautta täynnä elämää. Sukupuolivoimaa emme saa väärinkäyttää. Jos joku rappeutuneen kulttuurimme auktoriteetti, kirkollinen tai tieteellinen, meitä sellaiseen yllyttäisi, emme ota sitä yllytystä vastaan, vaan torjumme sen. Sillä nuo auktoriteetit ovat silloin harhassa. He eivät tunne jumalallista lakia. He eivät seuraa Kristusta.

Samaa on sanottava, jos joku lakeja laativa mahti säätää lakeja, joilla määrätynlainen sukupuolinen moraalittomuus, rikollinen menettely, tehdään luvalliseksi. Yksilöinä voimme sellaisista vapauksista kieltäytyä. Voimme kieltäytyä tekemästä syntymisen mysteeriä kuoleman kuopaksi. Seuraamme omantunnon lakia ja Mestarin neuvoa: »älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas».

Näin menetellen kasvamme tässä viidennessä juurirodussa lähinnä kuudennen juurirodun vaatimusten mukaisesti. Opimme elämään puhtaassa veljesrakkaudessa. Opimme alustavan ratkaisevasti oikeata suuntautumista kuoleman ja syntymän mysteorioissa.

IX

UUDISTUNUT PARATIISI JA TIE SIIHEN

Edellisissä luvuissa olemme yrittäneet syventyä elämän ongelmiin monilta puolilta. Olemme sen tehneet Pekka Ervastian esittämän suuren Maailmanuskonnon valossa. Olemme huomanneet, että Valon Voimien työ P. E:n suuressa saavutuksessa on vihdoinkin johtanut siihen, että Paratiisi on voittoisalla tavalla uudelleen avattu tähän ihmiskunnan tavalliseen elämään. Ei niin, että kaikki ihmiset olisivat nyt ilman muuta paratiisillisessä tilassa. Kaukana siitä. Suuri ihmiskunta kamppailee vielä paratiisin ulkopuolella. Hallitsevana ihmiskuntana me vielä elämme henkisessä tietämättömyydessä, itsekkyydessä, sodassa ja väkivallassa. Olemme eripuraisia. Yksimielisyyteen ei olla päästy missään asiassa. Vieläpä samaa Mestaria tunnustavat kristilliset kirkot ovat käyneet verisiä sotia keskenään, samalla vainoten toisinajattelevia omassa keskuudessaan. Ja kristilliset kirkot suhtautuvat edelleen oman Mestarinsa oppiin epäillen ja kielteisesti. Siten kirkot elävät yhä syntiinlankeemuksessa, tottelemattomuudessa.

Ja kuitenkin tämän saman ihmiskunnan keskuuteen on avattu uudistunut, täydellistynyt Paratiisi, todellinen

Jumalan valtakunta. Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on tapahtunut. Jumala on taas esiintynyt maanpäällä. Hänet tunnettiin Pekka Ervastin nimellä. Ja Kuningas-Opettajaksi hänet tunnetaan opetuksensa laadusta. Hänen kristosofinen sanomansa ei ole laikko jostain vanhasta uskonnosta. Se ei ole tulos jonkin vanhan pyhän kirjan uudesta tulkinnasta. Kristosofinen sanoma on lähtöisin itse äärettömyyksien jumalallisesta syvyydestä. Pekka Ervast saavutti Jumalaan yhtymisen sellaisessa syvyydessä ja korkeudessa, joka sivuutti kaikki edelliset saavutukset. Pekka Ervastia ei tunnustanut Pojaksen kukaan pienempi kuin itse maailmankaikkeuden pohjattomuus, syvyys ja kuilu, siis se, jota vanhat gnostikotkin nimittivät jumaluuden ensimmäiseksi ilmennykseksi. Sentähden Pekka Ervast ilmensikin uskontojen Korkeamman Minän, todellisen Maailmanuskonnon, sellaisen, joka sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot puhdistettuina ja nostettuina sille tasolle, jossa ne kaikki ovat yhtä; niinkuin jo edellä on tullut sanotuksi.

— — —

Paratiisi on todella astunut keskuuteemme ja ottanut siinä ratkaisevasti paikkansa. Jopa niin, että Karmaakin on jälleensyntymisen mysteerioissa siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen.

Mutta meidän on itsekunkin kuljettava siihen paratiisiin. Ja se on mahdollista senkautta, että se paratiisi piilee meissä jokaisessa.

Pyrkimyksemme paratiisiin muodostuu jotenkin kuin Tiellä kulkemiseksi. Ja siinä tiessä on kaksi jaksoa, valmistava ja varsinainen tie. P. E:n uudistamassa

Vuorisaarnassa saamme tähän asiaan varsinaisesti perehtyä.

Valmistava tie on kuvattu autuuden julistuksissa. Kysymyksessä on luonteemme kasvatusta. Ensimmäisenä on: »autuaita köyhät hengessään». Tämä merkitsee, että meidän on tajuttava olevamme ruumistuneita henkiolentoja. Meidän todellinen elämämme on henkinen elämä. Tehtävämme on vapautua aineellisen rikkauksen himosta ja köyhyyden pelosta. Emme omista mitään. Olemme kuin taloudenhoitajia, joiden on kaikesta tili tekeminen. — Miten tämän pulman selvittelemme, siitä etenemisemme riippuu.

Toiseksi ohjeeksi tulee: »autuaita rauhan rakentajat». Vältämme kaikkea riitaa. Aina rakennamme rauhaa. Sellainen on luonteemme oleva.

Kolmanneksi: »autuaita puhtaat sydäimestä». Kunioitamme ajatuksen ja tunteen puhtautta, suoruutta, vilpittömyyttä.

Neljäntenä: »autuaita ne, jotka isoavat ja janoavat oikeamielisyyttä». Menettelemme aina oikeamielisesti ja samalla ajattelemme, että oikeamielisyys yleensä ihmisten elämässä lisääntyisi. Emme ajattele sen tapahtuvan millään väkivaltaisella tavalla, vaan siten, että ihmiset kasvavat oikeamielisyudessa.

Näitä autuuden julistuksia on kahdeksan, jotka esiintyvät neljänä parina. Niinpä olemme tässä tyytyneet neljän julistuksen esittämiseen. P. E. nimittää näitä julistuksia portiksi taivasten valtakuntaan. Kuljemme tästä portista sisälle sikäli kuin kasvamme niissä ominaisuuksissa.

— — —

Ajattelemme nyt siis astuvamme portista sisälle taivasten valtakuntaan.

Tällöin meillä on edessämme Pekka Ervastian uudelleen järjestämät taivaallisen Isän viisi käskyä.

Ensimmäinen käsky on: »älä suutu». Tämän käskyn seuraaminen johtaa meidät merkillisiin selvittelyihin. Se johtaa järjestämään suhteemme Jumalaan aivan toiselle kannalle kuin mitä se on kirkollisessa kristikunnassa. Sillä jos Jumala olisi vihassaan leppymätön hirmu, jollaisena kirkko Jumalan esittää, ja jos tuo Jumala olisi luonut ihmisen omaksi kuvakseen, silloinhan olisi jokseenkin kuin Jumalan pilkkaa sanoa ihmiselle: älä suutu. Sillä jos Jumala, joka on ihmisen luonut, raivoo ja uhkuu vihaa ja kosta, niin kuinka ihminen voisi nousta Jumalansa, luojaansa yläpuolelle jaloudessa, hyvydessä, suuttumattomuudessa?

Tätä asiaa ei voi ottaa kevyesti. Sillä tämän asian selvittelystä riippuu, pääsemmekö ollenkaan etenemään. Olemme kuin kokeella paratiisissa. Osaammeko eroittaa toisistaan Elämänpuun ja hyvän- ja pahantiedon puun? Ja osaammeko kieltäytyä syömästä hyvän- ja pahantiedon puusta? Elämänpuu on rakkauden periaate, noin lyhyesti sanoen. Hyvän- ja pahantiedon puu on itsekkyyden, vihan ja koston periaate. Mutta eihän periaatetta ole ilman tajuntaa. Niinpä Elämänpuu onkin sitten kosmellinen Kristus-Isä. Hyvän- ja pahantiedon puu on tämän maapallon entinen johtaja, sen alempi minä, Saatana. Ja kristillisen kirkon johdossa tapahtui aikanaan sellainen lankeemus, että Elämänpuu, Kristus ja hänen Vuorisaarnassa esittämä oppinsa, hyljättiin. Kristillisen kirkon Jumalaksi tuli hyvän- ja

pahantiedon puu, vihan, itsekkyyden ja koston henki. Ja niin kirkko muuttui vainotun osasta vainoojaksi. Sotineen ja vainoineen kristikunnan historia muodostui hirmuiseksi murhenäytelmäksi.

Näin paratiisin kokelaalle selviää, että todellinen Jumala on hyvyys. Niinkuin Jeesuskin sanoi eräälle ihmiselle: »miksi minua sanot hyväksi, Jumala yksin on hyvä». Vihan ja koston henki ei ole Jumala, vaan on se omalaatuisensa kiusaaja, paha henki. Sellaista henkeä totuudenetsijä kieltäytyy Jumalana palvomasta ja tottelemasta. Hän kasvattaa itseään suuttumattomuuteen, hyvyYTEEN.

Näin on paratiisin kokelaan opittava jokaisen käskyn kohdalla eroittamaan, mikä ja miten siinä on Elämänpuu, Kristus, ja mikä ja miten siinä on hyvän- ja pahantiedon puu, Saatana. Hän oppii yhä tietoisemmin syömään Elämänpuusta ja kieltäytymään hyvän- ja pahantiedon puun hedelmästä.

Selviydyttyään ensimmäisestä kokeesta niin hyvin kuin voi, on totuudenetsijällä edessä toinen koe, joka sisältyy käskyyn: »älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas». Keskeisesti tässä on kysymyksessä sukupuolivoima. Se herättää himollista aistillisuutta tunteissa ja sitten ajattelussa. Niinollen on aloitettava ajatuksen puhdistamisesta. Puhdistuva ajatus vaikuttaa puhdistavasti tunteeseen ja hillitsevästi sukupuolihimoon. Elämänpuu tässä on siveellinen puhtaus. Hyvän- ja pahantiedon puu on himollisuus, aistillisuus. Päämääränä on, että ihmisessä herää, tai että ihmiseen tulee, sisäinen Kristus. Tässä sisäisessä Kristus-voimassa ihminen saavuttaa voiton sukupuolivoimasta. Puhdas,

epäitsekäs, palveleva, auttava veljesrakkaus on Elämänpuun ilmennystä.

Kolmantena kokeena on kolmas käsky: »älä vanno». Elämänpuu tässä on totuudellisuus, vastuuntietoisuus, rakentava puhetapa. Hyvän- ja pahantiedon puu on valheellisuus, sofistisuus ja valojen teko. Valojen kautta ihminen menettää itsenäisyytensä, jopa siihen määrään, että hän toisen ihmisen käskystä menee tappamaan jonkun kolmannen ihmisen, vaikkapa oman isänsä, niinkuin Pekka Ervastin oli tapana sanoa.

Neljäntenä kokeena on käsky: »älä ole pahaa vastaan». Kun on yritetty parantaa tätä maailmaa väkivallalla, on se johtanut siihen, että parhaat, jumalallisimmat ihmiset on leimattu rikollisiksi, ja heidät on tapettu. Niin tapettiin aikanaan Sokrates, niin Johannes Kastaja, niin Jeesus Natsarealainen, niin Stefanus, Pietari, Paavali jne. Ja niin on asia tänäkin päivänä tässä valhe-kristikunnassa. Kun ihminen seuraa jumalallista neuvoa: »älä tapa», ja senvuoksi kieltäytyy antamasta lippuvalaa, kieltäytyy menemästä sotaväkeen ja sotaan, niin häntä pidetään rikollisena, ja hän saattaa tulla tuhotuksi. — Elämänpuu on siis tässä: voita paha hyvällä, voita ensin aina sisäisesti, ja sitten ulkoisestikin.

Nyt tulemme viidenteen käskyyn: »älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä».

Kyllähän sotimattomuuden käsky sisältyy kaikkiin neljään edelliseenkin käskyyn. Mutta nyt se tulee avoimena totuudenetsijän eteen. Olettakaamme, että ihminen on jotenkin kuin valmistavasti syventynyt neljään edelliseen käskyyn. Ja kaikkiinkin käskyihin. Nyt tulee viides käsky ja asettaa ihmisen avoimesti uhri-käsit-

teen eteen. Vihan Jumalan elämänjärjestyksessä uhri on sitä, että uhrataan toinen olento, joko lintu, lammas tai härkä, vieläpä ihminenkin. Uhria rääkätään, kidutetaan, jopa elävänä poltetaan. Se on mustamaagillinen uhri. Se on vihan Jumalan elämänjärjestyksen mukainen uhri.

Ja mikä on jumalallinen uhri? Yksinkertaisesti ja lyhyesti sanottuna on se sitä, että ihminen uhraa oman itsensä jumalalliselle totuudelle, veljesrakkaudelle, Isän tahdon ilmentämiselle. Hän kieltäytyy uhraamasta ja uhrautumasta sodalle, murhalle ja hävitykselle. Hän kieltäytyy vaikka harhautunut maailma senjohdosta hänet tuhoisikin.

— — —

Kun totuudenetsijä tällätavoin on kulkenut viiden käskyn tietä, on hän saavuttanut ensimmäisen suuren inhimillisen voiton. Niinpä Pekka Ervast sanoo, että kristinuskko alkaa aseettomuudesta, sotakysymyksen ratkaisusta, miekan ristiksi kääntämisestä. Siitä kristinuskko todella vasta alkaa. Ja sentähden voimme sanoa, että tämän ratkaisun tehtyään totuudenetsijä voi aivan toisin edellytyksin syventyä edellä esitettyihin taivaallisen Isän viiteen käskyyn. Hän voi entistä paremmin syventyä neljänteen eli pahanvastustamattomuuden käskyyn, joka nyt on henkisen elämän kulmakivi. Samoin kolmanteen, toiseen ja ensimmäiseen käskyyn. Sillä nämä käskyt ovat kotoisin äärettömyydestä ja johtavat äärettömyyteen. Sentähden ne käskyt eivät tule milloinkaan tarpeettomiksi, niinkuin Pekka Ervast sanoo.

J. R. HANNULAN KIRJOJA:

Luominen (+ Tubal-Kain, Vedenpaisumus, Isä Abraham)	—	350:—
Sisäisen opettajan seurassa	100:—	—
Vallitseeko ihmiselämässä laki	—	—
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa ..	150:—	—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	100:—	—
Mitä olemme oppineet?	30:—	—
Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V ..	700:—	—
Pekka Ervastian asema (8 vihkoa)	—	300:—
Ihminen, mitä mietit?	—	—
Jos Kristusta seuraisin	150:—	200:—
Uudestisyntyvä temppeli	100:—	—
Elämänyömmäryksemme rakentuminen	150:—	—
Syntynyttä maailmanuskontoa	100:—	—
Kehityksen järjestelmä	30:—	—
Mestari ja me	200:—	250:—
Ihmisyys	150:—	200:—
Tuomiokausi	150:—	200:—
Tuomiokausi II	150:—	200:—
Paratiisin taru	150:—	200:—
Mestarin sanoma	150:—	200:—
Uudet maat ja taivaat	150:—	200:—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
A ja O ensimmäinen ja viimeinen	250:—	330:—
Kysymyksiä ja vastauksia I	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia II	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia III	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia IV	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia V	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia VI	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia VII	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia VIII	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia IX	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia X	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia XI	220:—	300:—
Pistis Sophiasta Christosophiaan	250:—	330:—
Elämä Jumalassa	250:—	330:—
Vihkimyksistä	250:—	330:—

Näitä kirjoja voi tilata osoitteella: **Neiti Alma Allinniemi**, Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Samoista asioista puhuu teosofis-kristosofinen aikakauskirja Pohjolan Valo, 10 numeroa vuodessa, hinta 500 mk. Toimitus: Turku, Korkeavuorenk. 2 C 31.

J.R. Hannula – Ennakkoluuloton Suomi 1954
Kopio 11.11.2015 Jarmo Niemi Turku



HINTA 300:—